Micro Orien. Hebr. 880/17

MS 17

ספר האדרא רבא
קדישא Zohar
(Idra Rabba).

LC Hebr. Ms 17 (Micro Orien. Hebr. 880/17)

113 ff. ([ii], 1-101, 103-112; f. 102 skipped in foliation). Paper. 23 x 17.5 cm. 1834. Large Italian square script written within simple decorated borders.

ספר האדרא רבא קדישא Zohar (Idra Rabba).

Copied by Jesse Ḥayyim Montecorboli in 5594=1834 as recorded on the title page. כתיבת ידי הצעיר ישי חיים מונטיקורבולי ... התקצ"ד. On f. [ii]r he wrote that he had copied the manuscript in large letters at the age of seventy so that he could read it by candlelight ובמלאות שנותי שבעים שנה כתבתי האדרא רבא קדישא באותיות גדולות כדי שאוכל ללמוד אותה לאור הנר מפני שעיני כבדו מזוקן. There are other manuscripts written by the same scribe in the (LC Hebr. Ms 98) and at the Jewish Theological Seminary in New York.
Accession Mark 235511/16
MMW.

Zohar. Idra raba.

סדר האדרא רבא קדישא.

[Italy], 1834. 1, 112 l. 24 cm. watermarked papers: (ALMASSO; and GM under fleur-de-lis). (l. 102 skipped in the numbering). lettered leather spine; tinted edges.

The copyist, Yishai Ḥayyim Monte Corboli, writes:
ובמלאות שנותי שבעים שנה כתבתי האדרא רבא קדישא
הזאת באותיות גדולות כדי שאוכל ללמוד אותה גם
לאור הנר מפני שעיני כבדו מזוקן...

LC has another manuscript executed in a similar large format by Monte Corboli. [LC has another ms. of the IR]

Accession mark: 235511
16

Formerly no. 828

DLC ספר חצר אלהים [illegible] MMW

A Salvato Al Montecorboli
is named as a member of the
Istituto Orientale in Livorno
in 1826 (in Steggio Generale p 6).

MICRO ORIEN.
HEBR. 880/17

דאדא
רבא
קדישא

סדר

האדרא רבא קדישא

כתיבת יד הצעיר

ישי חיים מונטי קורבולי

שנת

ויצא חטר מגזע ישי ונצר

משרשיו יפרה

235511
16

הת"קצ"ד 1834

5594.

ובמלאות שנותי שבעים שנה כתבתי האדרא
רבא קדישא הואת באותיות גדולות כדי שאוכל
ללמוד אותה גם לאור הנר מפני שעיני כבדו מזקנה
ה"ה זה לזכרון. הודו לי כי טוב כי לעולם חסדו
הצעיר שבצעירים. ישי חיים מונטי קורבולי נ"ע

שנת

ישמחו השמים ותגל הארץ:
מעשה ידי להתפאר:
כי אורך ימים ושנות חיים ושלום
יוסיפו לך:
ישי חיים מונטי קורבולי לפ"ק

אמר המגיה: להסיר מכשול מדרך תמעיינים
אשר לא הופיע עליהם עדין
אור הקבלה. השומע "שמע" והמבין "בין". כי כל
המלות אשר הביא האלהי רבי שמעון בן יוחאי זכרונו
לברכה בזה הספר הקדוש כגון מצחאנולגלתא. שערי
דרישא. עיינין דרישא. חללי דמוחא. חוטמא דערת"קא.
אודנין ידין ורגלין. וזולתם מהבלים הגשמיים ותוארים
אחרים שתאר בהם ה' יתברך ובפרט באדרא קדישא
זוטא כי באלו הישנים מקומות רבו כמו רבו התוארים
הללו. הלא המה מורים מדות וספירות ועניגים פנימיים
שכל"ם וכל האיברים שכנוי החכמים הללו"ם לדמיון.
ובימנים לדברים כתומים ונעלמים לא לשום דבר
גשמי וח"ו חלילה וחס כי אין דמיון בינו יתברך
ובינינו בשום צד מהצדדים וכל שכן מצד העצם
והחכנית ה' יצילנו משגיאות אכ"ל

האדרא רבא קדישא:

תניא אר"ש מעון לחבריא עד אימת
ניתיב בקימא דחד סמכא. כתיב
עת לעשות לי' הפרו תורתך. ומין
זעירין ומארי דחובא דחיק כרוזא קארי
כל יומא. ומחצדי חקלא זעירין אינון.
ואינהו בשולי (נ"א בישורי) כרמא לא
אשגחן ולא ידעין לאן אתר אזלין
במה דיאות. אתכנשו חבריא לבי
אדרא מלובשין שריין סיפי ורומחי
בידיכון אזדרזו בתיקוניכון. בעיטא.
בחכמתא. בכוכלתנו. ברעתא. בחיזו.

בידין. ברגלין (נ"א ובחילא דידין ורגלין) אמלכו
עליכון למאן (ב"א למלכא) דברשותיה
חיי ומותאי למגזר מלין דקשוט מילין
דקד"ש עליונין צ"ית להו וחדאן למשמע
להו ולמנדע להו. יתיב ל"ש ובכה ואמר
ווי אי גלינא וויאי לא גלינא. חבר"א
דהוו תמן אשתיקו. קם רבי אבא וא"ל
אי ניחא קמיה דמר לגלאה הא כתיב
הודיי ליריאיו והא חבריא אלין דחלין
דקב"ה איגון וכבר עאלו באדראדבי
משכנא מנהון עאלו מנהון נפקו. תאנא
אתמנו חבריא קמיה דר"ש ואשתכחו
ל"אלעזר בריה. ור"אבא. ור"יהודה. ור"

יוסי בר יעקב. ור"יצחק. ור"חזקיה בר רב.
ור"חייא. ור"יסא. דין יהבו לר"שואצען
זקפו לעילא ועאלו בחקלא בין אילני
ויתבו. קם ל"ש וצלי צלותיה. ית"ב
בגוויהו ואמר כל חד ישוי ידוי בתוקפיה.
שוו ידויהו ונסיב לון. פתח ואמר ארור
האיש אשר יעשה פסל ומסכה מעשה
ידי חרש ושם בסתר וענו כלם ואמרו
אמן. פתח ל"ש ואמר עת לעשות לי"י
אמאי עת לעשות לי"י משום דהפרו
תורתך. מאי הפרו תורתך תורה דלעילא
דאיהי מחבטלא אי לא יתעביד בתקוניי
(ב"א שמא) דא. ולעתיק יומין אתמר. כתיב

אשריך ישראל מי כמוך. וכתיב מי כמוך
באלים יי. קרא לרבי אלעזר ברידה
אותבי קמיה ולרבי אבא מטרא אחרא
ואמר אנן כללא דכולא עד השתא
אתתקנו קימין אשתיקו שמעו קרא
וארכובתן דא לדא נקשן. מאי קרא.
קלא דכנופיא עלאה דמתכנפי. חדיש
ואמר יי שמעתי שמעך יראתי (אמר)
התם יאות הוה למהוי דחיל. אנן
נחביבותא תליא מלתא דכתיב
ואהבת את יי אלהיך. וכתיב מאהבת
יי אתכם וכתיב אהבתי אתכם וגו.
ר שמעון פתח ואמר הולך רכיל מגלה

סוד ונאמן רוח מכסה דבר. הולך רכיל
האי קרא קשיא (דכיון דאתמר רכיל
אמאי הולך) איש רכיל מבעי ליה
למימר מאן הולך. אלא מאן דלא
אתישב ברוחיה ולא הוימד אמנא
ההוא מלה דשמע אזיל בנוויה נחיזרא
במיא עד דרמי לה לבר. מאי טעמא.
משום דלית רוחיה רוחא דקיומא. אבל
מאן דרוחיה רוחא דקיומא ביה כתיב
ונאמן רוח מכסה דבר. ונאמן רוח קיומא
דרוחא (כמו ותקעתיו יתד במקום נאמן)
ברוחא (נ"א ברזא) תליא מלתא. וכתיב
אל תתן את פיך לחטיא את בשרך. ולית

עלמא מתקי"מא אלא ברזא. וכי א'
במילי דעלמא אצטריך רזא במ"ל"ן
רזין דרזי"א דעתיק יומין דלא אתמסרן
אפילו למלאכין עלאין על אחת כמה
וכמה. אר"ש לשמי"א לא אימא דיציתון
(ב"א דיציתן): לארעא לא אימא דתשמע
דהא אנן קיומי עלמין. תנא רזי דרזין כד
פתח ר"ש ברזי דרזין אוד עזע אתרא
וחברין אתחלחלו גלי ברזא פתח ואמר
כתיב:
ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום
לפני מלך מלך וגו'. זכאין ארתון
צדיקי"א דאתגלי לכון רזי דרזין דאורית

דלא אתגלין לקדישי עליונין מאן
נשגח בהאי ומאן יזכה בהאי דהוא
בהדותא על מהימנותא (דמהימנותא)
דנאיר למאתן ושבעין עלמין ומניה נהיר אורחה דנהירין
ביה צדיקי"א לעלמא דאתי. הלא הוא דכתיב ואורח צדיקים
כאור נגה הולך ואור עד נכון היום מן ההוא ארחא מתפרשן
לשית מאה ותלתין ארחי דפלגא בזעיר אפין דכתיב כל ארחות
יי חסד ואמת לנוצרי בריתו וגו':) דכלא צלותא
ברעוא יהא דלא יתחשב לחובא לגלאה
רא ומה יימרון חברי"א דהאי קרא קשי"א
הוא דהא לא הוה ליה למכתב הכי רהא
חזינן כמה מלכים הוו עד לא יתון בני
ישראל ועד לא יהי מלכא לבני ישראל
ומה אתחזי הכא ובדא אתערנחברי"א.
אלא רזא דרזין הוא דלא יכלין בני נשא

רמנד ע ולא שתמוד עולמרחש בדעת יהו

בהאי :

תאנא עתיקא דעתיקין טמירא דטמירין
עד דלא זמין תקונוי (דמלכא)
ועטורי עטורין שירותא ופיומא לאהוה.
והוה מגליף ומסער ביה. ופרים קמיה
חד פרסא ובהגליף ושיער מלכין
ותקונוי לא אתקיימו הה"ד ואלה
המלכים אשר מלכו בארץ אדום
לפני מלך מלך לבני ישראל. מלכא
קדמאה. לבני "שראל קדמאה וכלהו
דגליפו (ולא אתקיימו) בשמהן אתקרון.
ולא אתקיימו עד דאנח להו ואצנע

להו

להון. ולבתר זמנא הואאסתלק (נ"א והוי
מסתכל) בההוא פרסא ואתתקן בתקונוי.
ותאנא כד סליק ברעותא למבר אוריתא
טמירא תרי אלפי שנין ואפקה מיד אמרה
קמיה מאן דבעי לאתקנא ולמעבד "תקן
בקדמיתא תיקונוי. תאנא בצניעותא
דספרא עתיקא דעתיקין סתרא דסתרין
טמיר דטמירין אתתקן ואזדמן (כלומר
אשתכח ולא אשתכח לא אשתכח
ממש אבל אתתקן. ולית דידע ליה
משום דהוא עתיק דעתיקין) (אבל בתיקוני
"ד"ע) כחד סבא דסבין עתיק מעתיקין טמיר
מטמירין. ובתיקוני "ד"ע ולא "ד"ע מארי

דחיור כמן (ס"א כסומק) וחיזו בוסיטא
(ס"א בוצינא) דאנפוי (נ"א באנפוי) יתיב על
כורסי"א דשביבין לאכפי"א לון ארבע
מאה אלפי עלמין אתפשט חזורא דגולגלתא
דרישו ומנהרו דהא חיזורא דרתי צדי"ק
לעלמא דאתי ד' מאה עלמין ההו ארבע
מאות שקל כקף עובר לסוחר:
בגולגלתא יתבין (בכל יומא) תל"ר
(ס"א תרי"כ) אלפי רבוא עלמין דנטלין עלוי
רגלין ופמכין עלוי ומהאי גולגלתא נטיף
טלא לההוא דלבר ומלי"א לרישיה בכל
יומא דכתיב שראש נמלא טל ומההוא
דאנשר מרישיה ההוא דאיהו לבר יתעון

מתיא לעלמא דאתי (דכתיב שראש נמל
טל. מלאתי טל לא כתיב אלא נמר"א)
דכתיב כי טל אורות טלך. אורות נהורא
דחוורתא דעתיקא ומהדהוא טלא אמתק"מין
קדישי עליונין והוא מנא דטחנין לצדי"ק
לעלמא דאתי ונטיף ההוא טלא לחקלא
דתפוחין קדישין הה"ד ותעל שכבת הטל
והנה על פני המדבר דק מחוספס. וחיזו
דההוא טלא חוור. כהאי גוונא דאבנא
דבדולחא דאתחזי"א כל גוונין בגווה.
הה"ד ועינו כעין הבדולח האי גולגלתא
חוורא דיליה אנהיר לתל"ר עיבר גלופין
בסחרניו. לארבע עיבר בסטרא חד

ולארבע עיבר בסטרא דא בסטרא דאנפוי
ולארבע עיבר בסטרא דא לסטרא דאחורא
וחד לעילא דגולגלתא (כלומר לסטרא דלעילא)
ומהא אתפשט אורכא דאנפוי לתלת
מאה ושבעין רבוא עלמין והחוא אתקרי
ארך אפים (כלומר אורכא דאנפין) והא
עתיקא דעתיקין אתקרי אריכא דאנפין
והוא דלבר אתקרי זעיר אנפין לקבל
דעתיקא סבא קדיש קדישים דקדשיא
וזעיר אנפין כד אסתכל להאי כלא (ס"א
דלא) דלתתא אתתקן ואנפוי מתפשטין
ואריכין בההוא זמנא אבל לא כל שעתא
כמה דעתיקא. ומהא גולגלתא נפיק חד

עיבר חיוור לגולגלתא דזעיר אנפין
לתקנא רישיה ומהאי לשאר גולגלתין
דלתתא דלית לון חושבנא. וכל גולגלתא
דזבין אגר חיורתא (ס"א אראותא) לעתיק
יומין. כד עאלין בחושבנא תחות שרביטא.
ולקבל דא בקע לגולגולת לתרתא כד
עאלין בחושבנא:
בהללא דגולגלתא קרומא דאוירא דחכמת
עלאה סתימאה דלא אפסק והאי
לא שכיח. ולא אתפתח. והאי קרומא
אתחפיא על מוחא דאהי חכמתא
סתימאה. ובגיני כך אתכסיא (ס"א ובגין
דאתכסייא) האי חכמתא בההוא קרומא
דלא

דלא אתפתחא (לא בת"ד אקרי חכמתא פתיחה

והאי מוחא דאיהו האי חכמתא פתיחה
שק"ט ואשתכך באתרי"ה כחמר טב
על דורי"ה והיינו דאמרי סבא דעתיק
פתים ומוחיה פתים ושכ"ך והאי קרומא
אתפסק מזעיר אפין ובגיני כך מוחי"ה
אתפשט ונפיק לתלתין ותרין שבילין
הה"ד ונהליוצא מעדן. מאי טעמא
משום דקרומא אתפסק דלא מחפיא
על מוחא (ועכ"פ קרומא פס"ק לתתא
והיינו דתנינן ברישומי אתוון ת"ו רשים
רישומא לעתיק יומין דלית דכוותי (רבי"ה
תל"א תמים דעות שלים מכל סטרוי

ונהיים

ופתים ושכ"ך ושק"ט כחמר טב על
דורדי"ה
תאנא בגולגלתא דרישא תלין אלף
אלפין רבוא ושבעת אלפין
וחמש מאה קוצי דשערי חורי ונקי
כהאי עמרא כד איהו נקי דלא אסתבך
דא בדא דלא לאחזאה ערבוביא
בתקונוי. אלא כלא על בורי"ה. דלא
נפיק נימא מנימא ושערא משערא.
וכל קוצא וקוצא אית בי"ה ארבע מאה
ועשר נימי דשערי כחושבן קדו"ש וכל
נימא ונימא להי"ט בארבע מאה ועשר
עלמין. וכל עלמא ועלמא פתים וגניז.

ולית דידעלון בר אינש ולהיט לשבע
(ס"א לארבע) מאה ועשרין עיבר ובכל נימא
ונימא אית מבועא דנפיק ממוחא סתים
(דבתר כותלא) ונהיר ונגיד בההוא נימא
לנימין דזעיר אנפין. ומהאי מתקן (ס"א מתן)
מוחיה. וכדין נגיד ההוא מוחא לתרתין
ותרין שבילין. וכל קוצא וקוצא מתלהטן
ותליין. מתתקנן בתיקונא יאה בתיקונא
שפירא. מחפיין על גולגלתא מתתקנ
קוצי דנימין מהאי סטרא ומהאי סטרא
על גולגלתא ותאנא כל נימא ונימא
אקרי (ס"א איהי) משיכא דמבועא (ס"א
ממבועין) (ס"א ואינון מבועין) סתימין דנפקין

ממוחא סתימאה. ותאנא משערוי
דבר נש אשתמודע מאי הוא אי דינא
אי רחמי. מכד עברין עלוי ארבעין שנין
ואפילו כד איהו עולם בשעריה בתיקוני
(ס"א בדיוקניה) (ס"א בדיקניה) ובגבינין עינוי.
קוצין דשערי תליין בתקוני נקיים
כעמר נקי עד כתפוי. עד כתפוי ס"ד אלא
עד ריש דכתפוי. דלא אתחזי קודלא
משום דכתיב כיפנו אלי עורף ולא פנים.
ושערא סליק אבתרוי דאודנין דלא
לחפיא עלוי דכתיב להיות אזניך פקוחו
שערא דנפיק מבתר אודנוי כוליה בשקול
לא נפיק דא מן דא תקונא שלים. תקונא

יאה. תקונא שפ"ו תא"ב למחמ'
תיאובתא וחדוותא דצדי"ק דא"נון
בזע"ר אפ"ן למחמ' ולאתדבקא
בתקונו'. דעת"ק סת"מאה דכל"א ג"
נ"מ"ן דשע"ן ק"מ' מהא' סט"רא ומהא'
פט"רא דגולגלתא לקבי"ל אנפו' ובאנון
שו"יין שע"ר לאתפלגא. לית שמאלא
בהא' עת"ק סת"מאה כל"א מ"נא.
אתחזי ולא אתחזי. כתים ולא סת"ם.
והא' בתקונו' כ"ש ב"ה. ועל הא' תא"ב
בני ישראל לצרפא בלבהון דכת"ב
הי"ש "י בקרבנו אם א"ין. אמא' אתעשו
משום דלא עבדו בחכי"כותא אל"א

ף בין זע"ר אנפין דא"ק "י ובין א"ר"י אנפין דא"ק א"ין

בנס"ונא דכת"ב ועל נקותם את "י הי"ש
"י בקרבנו אם א"ין:

בפלגותא דשע"ר'
אזי"ל חד ארחא דנה"ר למאתן ושבעין
עלמין. ומנ"ה נה"ר ארחא דז"א דנה"רין
ב"ה. צד"ק"א לעלמא דאת"ה ה"ד ואורח
צד"קים כאור נגה הולך ואור עד נמון ה"ום
ומן ההוא ארחא אתפר"שא לש"ת מ"אה
ותל"ת אורחין דאור"ית"א דפר"ג
בזע"ר אפ"ן דכת"ב ב"ה כל ארחות
"י חסד ואמת וגו'
מצחא דגולגלתא ר"ש דרעוין ר"עותא
דזע"ר אפ"ן לקבל' ההוא ר"עותא דכת"נ

בנס"ונא

מצחא לקבל רא לתתא. לתיב) והיה על מצח הו
תמיד לרצון וגו. וההו מצחא דאקרי רצון.
הוא גלוייא דכל רישא וגוף לגלאה מצחא
דמתכסיא באלפין מאה ועשרין
(נ"א ואשר) עלמין. וכד אתגליא אתקבלא
צלותהון דישראל. אימתי אתגליא
שתיק ר"ש. שאל תנינות אימתי א"ר
שמעון לר"א לעזר בריה אימתי אתגלי
א"ל בשעתא דצלותא דמנחה דשבתא
א"ל מ"ט א"ל משום דהאי שערא
ביומי דחול תלייא דינא לתתא בזעיר
אפין. ובשבתא אתגליא מנדא

רוגזא ואשתכח דעוא ומתקבלא צלותא
ה"ד ואני תפלתי לך יי עת רצון. ועת
רצון מעתיק יומין לגלאה מצחא. ובגין
כך אתתקן האי קרא למימרי בצלות
דמנחה בשבתא. אר"ש לר' יצחק עזר בר'
ברוך בר' לעתיק יומין רעוא דמצחא
תשכח בשעתא דתצטריך ליה. תח
בשאר (נ"א בשעתא) דלתתא כד אתגלי
מצחא אשתכח חוצפא ה"ד (ב"א ת"ח
בשאר דלתתא כד אתגלי מצחא דינא אתער ואשתכך
ואתעביד מצחא דאשנחותא לחייבי עלמא לאינון דרא
מתכסי בעובדייהו כד"א) ומצחך נחוש

היהלך מאנת הכלם. והכא כד אתגלי
מצחא תיאובתא (כ"א חביבותא) ורעוא
שלים אשתכח וכל רוגזין אשתככו
ומתכפיין קמיה מהאי מצחא (כ"א דלתתא)
נהרין ארבעמאה בתי דינין כד אתגלי
האי עתיקא כלהו משתככין קמיה
הה"ד דינא לתיב (כלו' יתיב באתריה ודינא לא
אתעבד) ותאנא שערא לא קאים בהאי
אתר משום דמתגליא ולא אתכסי
אתגליא דיתכלון מארי דדינא
וישתככון ולא אתעבידו. תאנא האי
מצחא אתפשט במאתן ושבעין אלפין
נהורין דבוצינין (כ"א דנהורין) מערן עלאה.

דתנ"א איהי עדן דנהיר לעדן עדן עלאה
לא אתגליא והוא סתים בסתימא ולא
מתפרשא לארחין כדקאמרן. והאי
עדן דלתתא מתפרש בשבילוי לתלתין
ותרין (עיבר) שבילין. ואעג דמתפרש
האי עדן בשבילוי לית דידע ליה בר
האי זעיר אפין. ועדן דלעילא לית
דידע ליה ולא שבילוי הה ההוא אריך
אנפין. הה"ד אהים הבין דרכה. והוא
ידע את מקומה. אהים הבין דרכה דא
עדן דלתתא דידע זעיר אפין. והוא ידע
את מקומה דא עדן דלעילא דידע עתיק
יומין סתימאה דכלא.

עינוי דרישא חורא משתנין משאר
עינין. לית כסותא על עינא ולית
גבינן על עינא. מ"ט. דכתיב הנה לא
ינום ולא ישן שומר ישראל. ישראל
דלעילא. וכתיב אשר עינך בקוחות
ותאנא כל מה דאתי ברחמי לית כסותא
על עינא ולית גבינן על עינא כל שכן
רישא חורא דלא בעי מזוי (ב"א נטירו)
אל"ש לר' אבא למאי הילכתא רמיוא. אלא
לנונ' ימא. דלית כסותא על עינא ולית
גבינן על עינא. ולא נימין ולא בעין
נטורא על עינא. כ"ש עתיקא דעתיקין
דלא בעי נטורא. וכ"ש דאיהו משגח

לכרא וכלא מתון ביה ולא נאים ההוא
הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל. ישראל
דלעילא. כתיב הנה עין ה' אל יראיו וכתיב
עיני ה' המה משוטטים בכל הארץ. לא
קשיא הא בזעיר אפין. הא באריך אנפין
ועכ"ד תרי עינין אינון. ואחוורו (ב"א ואחזרו)
לחד עינא דאיהי חוור בגו חוור דכלילא
כל חוור:
חוורא קדמאה נהיר וסליק ונדחיל
לאסתכלא (ב"א לאתכללא) בצריר
ביצורא. תאנא בטש האי חוורא ואדליק
גבוצינין דאקרון הוד והדר וחדוה ולהטין
בחדוותא בשלימותא:

חורא תנינא נהיר וסליק ונחית ובטש
ואפיק (ה ואדליק) גבוצינין אחרנין
נצחנחמד ותפארת ולהטין
בשלימותא בחדוותא.
חורא תליתאה להט ונהיר ונחית וסליק
ונפיק מסתימותא דמוחא ובטש
בבוצינא אמצעיתא שביעאה.
ואפיק ארחא למוחא תתאה.
(ואפיק אורחא ללבא תחאה) ומתלהטין
כולהו בוצינין דלתתא. אריש יאות
הוא ושתיק יומין יפקחעינא דא
עלך בשעתא דתצטריך ליה תאנא
חור בגו חוור. וחוור דכליל כל חוור.

חורא קדמא נהיר וסליק ונחית לתלת
בוציני דלסטר שמאלא ולהטין
ואסחן בהאי חורא כמאן דאסחי
גופיה בבוסמין טבין ובריחן
עלמה דהוו עלוי בקדמיתא.
חורא תנינא נחית וסליק ונהיר לתלת
בוציני דלסטר ימינא ולהטין
ואסחין בהאי חורא כמאן דאסחי
בבוסמין טבין וברחין עלמה דהוו
עלוי בקדמיתא.
חורא תליתאה נהיר וסליק ונחית ונפיק
נהירו דחורא דלגו לגו מן מוחא
ובטש בשערא אוכמא כד

דאשגחותא. עינא דלא אדמיך ולא
נאים. עינא דהוא נטורא דכלא. עינא
דהוא קיומא דכלא. ועל האי כתיב
טוב עין הוא יבורך. אל תקרי יבורך
אלא יברך. דהאי אתקרי טוב עין.
ומניה מברך לכלא. ותאנא ליתנהירו
לעינא תתאה. לאסתחאה מאדמימות
מאוכמותא כר כד חזי (כ"א אתחזי) (כ"א אתבחן)
מהאי נהורא חוורא דעינא עלאה. דא
קדישא ואסחי לעינא תתאה דא בר
איהו. וזמינין צדיק"א וזכאי עליונין למחמי
דא ברוחא דחכמה הה"ד כי עין בעין יראו.
אימתי בשוב יי' ציון. וכתיב אשר עין

דאקרי טוב עין. ולית דירעכר נהיר עינא עלאה בעין

אצטריך. וברישא. ובמוחא דרישא
ונהיר לתלת כתרין דאשתארו כמה
דאצטריך לגלאה אניחאקמי עתיק
סתימא דכלא. ותאנא לא סתים האי
עינא. ואינון תרין ומחורן (כ"א ואתחזרו)
לחד. כלא הוא ימינא. לאהוה (כ"א ליתיה)
שמאלא. לא נאים ולא אדמיך. ולא
בעי נטירותא. לית מאן דאגין עלידה.
הוא אגין על כלא והוא אשגח על כלא
ומאשגחותא דהאי עינא מתזנן כלהו.
תאנא אי עינא דא אסתים רגעא חדא
לא יכלין לקיימא כלהו בגין אקרי עינא
פקחא. עינא עלאה. עינא קדישא עינא

בעין נראה אתה יי. ואלמלא עינא טבא
עלאה דא שגח ואסחי לעינא תתאה
לא יכיל עלמא למיקם רגעא חדא:
תאנא בצניעותא דספרא. אשגחתא
דעינא תתאה כד אשגח טהירו
עלאה ביה ועיילו ההוא סהירו דעלאה
בתתאה דמניה נהיר כלא. והדר אשר
עין בעין נראה אתה יי. כתיב הכה עין יי
יריאיו. וכתיב עבי יי המה משוטטים בכל
הארץ. זכו עיני יי אל יריאיו עינא דלעילא
לא זכו עיני יי המה משטטות עינא
דלתתא. דתניא מפני מה זכה יוסף דלא
שלטא ביה עינא בישא. מפני שזכה

לאשתגחא בעינא טבא עלאה הדד
בן פורת יוסף בן פורת עלי עין. אמאי הוא
בן פורת עלי עין כלומר על פי ברית עין
דא שתגח ביה. וכתיב טוב עין הוא יברך
מ"ט כי נתן מלחמו לדל. מטאקרי חד.
ת"ח בעינין דתתא אית עינא ימינאה ית
עינא דשמאלא. ואינון תרי בתרעוני.
אבל הכא לית עינא שמאלא. ותרוויהו
בדרגא חד כלקי וכלא ימינא. ובגיני כך
עינא חד ולא תרין. ותאנא עינא דא
דהוא עינא דאשגחותא. פקיחא תדיר.
חייכאן תדיר. וחדאן. (פא וחזאן) תדיר דלא
דלא הוי הכי לתתא. דכלילן בסומקא

ובאוכמא ובחורא בג גונין. ולא הד
תדיר פק"ח. דלית גבינא סוטרא (נ"א
כליה גבינן סודרא) (נ"א דליה עינ"ה בגבינן דמכסאן)
על עינא. וע"ד כתיב עורה למה ת"ישן
י"י. פקח עיניך. כד אתפקח. אית למאן
דאתפקח לטב. ולמאן דלא אתפקח
לטב. וו' למאן דאתפקח ועינא אתעו
בסומקא וסומקא אתחזי לקבל"ה ומכ
עינא. מאן ישתוב מניה אבל עת"ק יומ
טבא דעינא. חור בגו חור חור דכל"ל
כל חורי. זכאה חולק"ה למאן דישגד
עלויה חד חור מני"ה. וע"ד ודאי כתיב
טוב עין הוא יבורך. וכתיב בית יעקב
לכו ונלכה באור י"י. תאנא (עד עת"ק

דעת"ק אמתים מכלא ולא מתפ"ש
באורתא בר מן אתר חד דאומי זעיר
אפין לאברהם דכתיב בי נשבעתי נאם
י"י נאם דזעיר אפין. וכתיב בך יברך
ישראל. ישראל דלעילא. וכתיב
ישראל אשר בך אתפאר. לישראל
קאמר דא. ותנן עת"ק יומין אמר
והא' והא' שפיר. תניא כתיב חזה הוית
עד די כורסוון רמיו ועת"ק יומין יתיב.
כרסוון רמין. מאן הוא. אמר לי' יהודה
קום בקיומך ואתקין כרסיא דא. א"ר
יהודה כתיב כורסיה שביבין די נור.
ועת"ק יומין יתיב על הא' כרסיא. מ"ט

תניא

דתניא א״ע״ק יומין לא יתיב על האי
כרס״א לא יכיל לאתקיימא עלמא
כמקמיה ההוא כרסייא כד יתיב ע״ק
יומין על״ה לכפייה (ב״א אתכפיא) לההוא
כורס״א ומאן רכיב שליט בע״ד נא
דנטיל מהאי כרס״א ויתיב על כורס״י
אחרא. כורס״א קדמאה רמיו דלא
שלטא אלא איהו דרכיב ביה ע״ק
יומין. אל״ש לר׳ יהודה יתתקן ארחך וייתי
בך מע״ק יומין. ות״ח כתיב אני ״ ראשון
ואת אחרונים אני הוא כלא הוא והוא
פתים מכל סטרוי. (בהאי) חוטמא.
תאנא בחוטמא אשתמודע פרצופא

ותא חזי מהבין ע״ק לזע״ר אפין דא
מאריה דחוטמא מחד נוקבה ח״ן ומחד
נוקבא ח״ן דח״ן. הא׳ חוטמא דהוא
פרדשקא דכ״ה נתיב רוחא דח״י לזע״ר
אפין. וקרינן ליה כליהה. והיא נחרת
רוח אתבסמותא דרוחא. דרוחא דנפיק
(מהכא) מאינון נוקבי חד רוחא נפיק
לזע״ר אפין לאתערא (ב״א חיין מכל סטרין
חירו מכל סטרי)
ח״ן דח״ן) ליה בגנתא דערן. וחד רוחא
דח״י דביה זמין לאתערא לזמנא לבריה
דדוד למנדע חכמתא. ומההוא נוקבא
אתער ונפיק רוחא ממוחא פתימאה
וזמין לאשראה על מלכא משי״ח

דכתיב ונחה עליו רוחי׳ רוח חכמה ובינה
רוח עצה וגבורה. רוח דעת ויראת י׳. הא
הכא ד׳ רוחין. והא רוחא חדא אמרינן.
אמא׳ תלת. קום ל׳ יופי בקיומך. קם ל׳ יופי
ואמר. ביומוי דמלכא משיחא לא ימון
חד לחד אלין לי חכמתא דכתיב ולא
ילמדו עוד איש את רעהו וגו׳. כי כלם
ידעו אותי למקטנם ועד גדולם.
ובההוא זמנא יתער עתיק יומין רוחא
דנפיק ממוחא כתימאה דכלא. וכד
ישלוף דא. כל רוחין דלתתא יתערון
עמיה. ומאן אינון. אינון (תרין) כתרין
קדישין דזעיר אפין. ואינון שיתא רוחין

אחרנין דיהבי (ב״א דהכי) אינון (ב״א. ואינון
ישיתא רוחין ג׳ רוחין אינון דכלילן תלת אחרנין) דכתיב
רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח
דעת ויראת י׳. דתנינן כתיב וישב שלמה
על כפא י׳ וכתיב שש מעלות לכסא.
ומלכא משיחא זמין למיתב בשבעה.
שיתא אינון ורוחא דעתיק יומין דעל״ה
הא שבעה. כמה דאתמר. (ג׳ רוחי אינון
דכלילן ג׳ אחרנין). אל״ף ש״ש רוחך ינוח
לעלמא דאתי. ת״ח כתיב כה אמר י׳
מארבע רוחות בא׳ הרוח וגו׳. וכי ד׳
רוחי עלמא מא׳ עבדי הכא. אלא
ארבע רוחי יתערון. תלת אינון. ורוחא

דעתיקא סתימא ארבע והכי הוו. דכד
יפוק דא נפקין עמיה תלתא דכלילין בגו
תלתא אחרנין. וזמין קב"ה לאפקא
חד רוחא דכלילל מכלהו. דכתיב מארב'
רוחות בא' הרוח. ארבע רוחות בא'
לא כתיב כאן אלא מארבע רוחות
בא'. וביומוי דמלכא משיחא לא יצטרכון
למילף חד לחד דהא רוחא דילהון דכלילן
מכל רוחין יודיע כלא. חכמה ובינה
עצה וגבורה (רוח) דעת ויראת יי'.
משום רוחא דכלילא מכל רוחין. בגין
כתיב. מארבע רוחות דאינון ארבע
דכלילן בשבעה דרגין עלאין דאמרן

ותאנא דכלהו כלילן בהאי רוחא דעתיקא
דעתיקין דנפיק ממוחא סתימאה לנוקבא
דחוטמא. ות"ח מה בין חוטמא לחוטמא.
חוטמא דעתיק יומין חזק מכל סטרוי.
חוטמא דזעיר אפין כתיב עלה עשן באפו
ומההוא עשן דליקנור כד סליק תנא:
לבתר גחלים בערו ממנו. מהו ממנו מאותו
עשן מההוא חוטמא מההוא. אש א.
תנא כד הוה רב המנונא סבא בעי
לצלאה צלותיה אמר לבעל החוטם
אני מתפלל לבעל החוטם אני מתחנן
והיינו דכתיב ותהלתי אחטום לך האי
קרא לעתיק יומין אמרו. תאנא אורכא

ואיש מפיו תאכל. וגו'. עלה עשן באפו.

דחוטמא תלת מאה וע"ה עלמין
אתמלי"ן מן ההוא חוטמא וכל"ד הו
מתבבקן בזעיר אפין הא' תושבחתא
דתקונא דחוטמא הוא וכל תיקוני
דעתיק יומין. אתחזן ולא אתדחזן.
אתחזן למארי מרין ולא אתחזון
לכלא
פתח ר"ש ואמר וי מאן דאושיט ידוי
בדקנא דיקירא עלאה דסכא לד
קדישא טמירא סתימא דכלא (נ"א
טמיר וכתים מכלא) דיקנא דההיא תושבחתא
דיקנא דסתים ויקיר מכל תקוני דיקנא
דלא ידעין עילאין ותתאין. דיקנא

דהיא תושבחתא דכל תושבחתין.
דיקנא דלא הוה בר נש נביאה וקדישא
דיקרב למחמי ליה דיקנא דהיא תלייא
בשערוי עד טבורא דלבא. חוורא
כתלגא יקירא דיקרין טמיראדטמירין
מה'מנותא דמה'מנותא דכלא.
תאנא בצניעותא דספרא דהא' דיקנא
מה'מנותא דכלא נפיק מאודנוי ונחית
סוחרניה דפומא קדישא ונחית וסליק
וחפי בתקרובתא (סג) דבוסמא טבא.
חוורא דיקירא (ב"א דבדיקניה) נדחיל
(ב"א חוורא יקירא דדיקניה נחית) בשקולא וחפי
עד טבורא הוא דיקנא יקיראמה'מנא

שלימא דנגדין ב"ה "ג גבי"ן מבוען
דמשח רבות טבא. בתלת עשר תקונין
מתתקנא:
תקונא קדמאה מתתקן שערא
מלעילא ושארי מההוא
תקונא דשערדי"ה דפלי"ק בתיקוני
לעילא מאודנוי ונחית מקמי פרחא
דאודנין בחד חוטא בשקולא טבא
עד רישא דפומא
תקונא תני"נא מתתקן שערא
מרישא דפומא (ופלי"ק עד רישא
אחרא דפומא בתיקונא שקי"ל:
תקונא תלי"תאי מאמצעיתא דתחות

(ס"א דהאי) חוטמא מתחות תרין נוקבין
נפי"ק חד אורחא ושערא אתפסק
בההוא ארחא ומלי מהאי גיסא
ומהאי גיסא שערא בתקונא שלים
פוחרניה דההוא ארחא. תקונא
רבי"עאי מתתקן שערא (ונחית) תחות
פומא מרישא חדא לרישא דחדא
בתקונא שלים: תקונא חמי"שאי
תחות פומא נפי"ק אורחא אחרא
בשקולא דארחא דלעילא ואלין
תרין ארחין רשימין על פומא מכאן
ומכאן: תקונא שתיתאה מתתקן
שערא ופלי"ק ונפי"ק מלרע לעי"ל

לרישא דפומא וחפי תקרובת דבוסמא
טבא עד רישא דפומא דלעילא ונחית
שערא לרישא דפתחא דאור דזא
תתאה דפומא: תקונא שבעא פסק
שערא ואתחזן תרין תפוחין בתקרובת
דבוסמא טבא שפירן ויאן למחזי
בגינהון אתקיים עלמא ההד באור
פני מלך חיים: תקונא תמינאה נפיק
חד חוטא דשערי פוחרני דדיקנא
ותליין בשקולא: עד טבורא: תקונא
תשיעאה מתערי ומתערבין שערי
דיקנא עם אינון שערי דתליין
בשקולא (דתליין) ולא נפקי דא מן

דא: תקונא עשיראה (מתערבין)
נחתין שערי תחות דיקנא וחפיין בגרונא
תחות דיקנא: תקונא חדסר דלא נפקין
מן נימא ומתשערן בשיעורא
שלים: תקונא תריסר דלא תליין שערי
על פומא ופומא אתפני מכל סטרוי ואין
שערי סחור סחור לה: תקונא תליסר
דתליין שערי בתחות דיקנא מכאן ומכאן
בקראיאה בקרא שפירא מחפיין
עד טבורא לא אתחזי (כא לאתחזאה)
מכל אנפי תקרובא דבוסמא בר אינון
תפוחין שפירין חווירין דמפקין דתיין
לעלמא ומחזיין חדו לזעיר אפין בתליסר

תקונין אלין נגדין ונפקין תליסר מבועין
דמשח רבות ונגדין לכל אינון דלתתא.
ונהרין בההוא משחא. ומשיחין מההוא
משחא דבתליסר תיקונין אלין. בתל"ס
תקונין אלין אתרשים דיקנא יקירא
פתימאה דכלא דעתיק דעתיקין. מתר"
תפוחין שפירין דאנפוי נהירין אנפוי:
דזעיר אנפין וכל חוור (ב"א חיזור) ושושן
דאשתכן לתתא נהירין ומרתהטין
מההוא נהורא דלעילא. תקונין תליסר
אלין אשתכחו בדיקנא. ובשל"מות
דיקנא בתיקונוי אתקרי בר נש נאמן
דכל דחמי דיקניה תלי ביה מהימנותא

תאנא בצניעותא דספרא תליסר
תקונין אלין דתליין בדיקנא
יקירא בשי"עאם (מנהון) משתכחי
בעלמא ומתפתחי בתליסר תרעי
דרחמי. ומאן דאושיט ידיה לאומאה
כמאן דאומי בתליסר תיקוני דיקנא.
האי באריך אפין. בזעיר אפין בכמה.
אמר לר"י צחק קום בקיומך וסלסל
בסלסלא דתיקונא דמלכא. (ב"אבדיקנא)
קדישא היאך יתתקנון. קם ר' יצחק
פתח ואמר מי אל כמוך נושא עון וגו'.
ישוב ירחמנו וגו'. תתן אמת ליעקב וגו'.
תאנא תליסר מכילן אתחזון הכא

וכלהו נפקין מתלי"ס מבועין דמשח
רבות דתי"קונ' ד'קנא קדישא עתיקא
דעתי"קין טמירא דטמירין . תנא
תי"קונא דד'קנא טמיר וסתים טמיר
ולא טמיר סתים ולא סתים בתקונוי
ידי"ע ולא ידי"ע:
תקונא קדמאה הא תנינן דכל שערא
ושערא וכל נימא ונימא לא
מתדבקא לחברתה ושארו נימין
דד'קנא לאתקנא מתקונא דשער
רישא הכא אית לאסתכלא אי כל
נימין דשער רישא ונימין דד'קנא יקירא
עלאה בחד נימא אתכללו (פ"א בחר מתקלא
אתקלו)

אתקלו) אמאי אלין אריכין ואלין
לא אריכין. אמאי נימין דד'קנא לא
אריכין כולי האי וקשיין. ואלין דרישא
לא קשיין אלא שעירין. אלא כלנימין
שקילן דרישא ודיקנא דרישא אריכין
על כתפין למגד לרישא (ד"א מרישא) דזעיר
אפין מההוא משיכא דמוחא למוחא
ד'לי"ה ובגני כך לא הוו קשיין ועד אתחזון
למהיוי רכיכי. תאנא מאי דכתי"ב חכמות
בחוץ תרנה. ולבסוף כתי"ב ברחובות
תתן קולה. האי קרא לאו רישיה סיפיה
ולאו סיפיה רישיה. אלא חכמות בחוץ
תרנה כד נגיד ממוחא כתימאה דאריך

אפין למוחא דזעיר אפין באינון נימין
כאילו מתחברין לבר תרין מוחין
ואתעביד חד מוחא. בגין דלית קיומא
למוחא תתאה אלא בקיומא דמוחא
עלאה. וכד נגיד מהאי להאי כתיב התן
קולה חד. ובגין דנגיד ממוחא למוחא
באינון נימין (כאילו מתחברין לבד תרין
מוחין ואתעביד חד מוחא באינון נימין)
אינון לא אשתכחו קשישין. מט משום
דאי אשתכחו קשישין לא נעיד חכמתא
למוחא בהון. בגיני כך לית חכמתא נפקא
מבר נש דאיהו קשישא (פ"א קשיא) ומאי
דרוגזא דכתיב דברי חכמים בנחת

נשמעים. ומהכא אוליפנא מאן
דשערוי דרישיה קשישין לאו חכמתא
מתישבא עמיה. ועד אינון אריכי למיתי
תוארתא לכלא. מאי לכלא. למיעל על
חוטא דשדרא דמתשקיין מן מוחא. ובגין
לא תלי שערא דרישא על שערא
דדיקנא. דשערא דרישא תלי וסליק על
אודנין לאחורוי ולא תלי על דיקנא
משום דלא אצטריך לאתערבא אלין
באלין. דכלהו מתפרשן באורחוי.
תאנא כלהו שערי בין דרישא בין
דדיקנא כלהו חורי כתלגא. ותאנא
אנהו דדיקנא קשישאי כלהו מט

משום דאינון תקיפא דתקיפין
לאחסין (נ"א לאחתא) אינון י"ג מכילן
מעתיק דעתיקין והני מכילן מקבמי
אודנוי שריין והני מכילן סתימן אינון
ולא אתערבו באחרנין (נ"א דאתחזינן
לתתא והכי תנינא מקמי אודנוי שריין שערי משום דבלחודייהו
אינון ולא אתערבו באחרנין)
ואי תימא דלית אחרנין כוותייהו. לא
דתנן תליסר מכילן דרחמי מעתיקא
קדישא. מי אל כמוך חד. נושא עון
תרי. ועובר על פשע תלת. לשארית
נחלתו ארבע. לא החזיק לעד אפו
חמש. כי חפץ חסד הוא שית. ישוב
ירחמנו שבעה. יכבוש עונותינו תמניא

ותשלין

כן

ותשליך במצולות ים כל חטאתם
תשעה. תתן אמת ליעקב עשרה.
חסד לאברהם חד סר. אשר נשבעת
לאבותינו תריסר. מימי קדם תליסר.
לקביל דא אל רחום וחנון וגו'. ואינון
לתתא. ואי תימא משה אי"ך לא אמר
אלין עלאין. אלא משה לא אצטריך
אלא לאתר דדינא אשתכח ובאתר
דדינא אשתכח לא בעי הכי למימר.
ומשה לא אמר אלא בעידנא דישראל
חאבו ודינא הוה תלי"א וביניכך לא
אמר משה אלא באתר דדינא אשתכח
אבל בהאי אתר כדורא דשבחא דעתיק

יומין

יומין מסדר נביאה ואינון תליסר תקונין
דדיקנא עלאה קדישא טמירא דטמירין
תקיפין לתברא ולאכפיא כל גזרדינין
מאן חמי דיקנא עלאה קדישא טמירא
דטמירין דלא אכסיף (ב"א אתכסי) מניה
וב"ג כל שערוי קשישין ותקיפין בתקונוי.
ואי תימא אי הכי הא שערי דלתתא אינון
אוכמי אמאי לא הוו דא בדא דתניא
כתיב קוצותיו תלתלים שחורות כעורב.
וכתיב ושער ריש"ה כעמר נקא לא קשיא
הא בדיקנא עלאה הא בדקנא תתאה.
ועד כד אתיהיבת אורתא לישראל
אתיהיבת באש שחורה על גבי אש

לבנה. ועקרא דמלה משום דהני שערי
בנין דממוחא אשתכחו לאתמשכא
למוחא דלתתא ואינון לעילא מן
דיקנא. דיקנא בלחודוי ושערי בלחודייהו
תקונא קדמאה תקונא דשערי
מרישא דשערי דרישא. ותאנא כל
תיקוני דיקנא לא אשתכח אלא
(מחימא דלבא) ממוחא דרישא (ב"א
מתיקוני דרישא) והכא לא פריש הכי דהא
לא הוי. אלא תיקונא דא דנחית מן
רישא דשערי דרישא הכי אשתכח
(חבור כאן) ומהאי דיקנא אשתמדע כל
מה דהוי ברישא דאלף עלמין דחתימין

הוא. נכל תקונוי בלחודיהון אשתכחן דיקנא בלחודוי

(ר"א אלף עלמין חתימין) בעזקא דדכייא.
עזקא דכליל כל עזקין. אוכמא דכל
שערא דנחית מקמי אודנוי לא הוי
אריכא. ולא אתדבק דא בדא. ולא
(כ"א דכלא) נחתין. אלין שערין מכל נגדין
אתמשכן (אלא מכל נחתין אלין שערין נגדין
ואתמשכן) ותליין. ושירותא דתקונא
קדמאה. תלתין וחד קוצי שקלין
אתמשכן עד רישא דפומא. ותלת
מאה ותשעין נימין אשתכחו בכל
קוצא וקוצא. תלתין וחד קוצי שקלין
דהוו בתקונא קדמאה תקיפין לאכפייא
לתתא כחושב"א"ל. מהו א"ל תקיף

יכול. ובכל קוצא וקוצא. מתפרשין
תלתין וחד עלמין תקיפין מלטיין
לאתעיינא (כ"א לאתפשטא) (כ"א לאכפייא
ואתפשטו) ל"א בהאי סטר. ול"א בהאי
סטר. וכל עלמא ועלמא. מניה מתפרש
לאלף עלמין. דכפיפין לעדונא רבא.
וכלא. סתים ברישא דדיקנא דכליל
תקיפא. וכלילן בהאי א"ל ועם כל דא
האי א"ל אתכפייא לרחמי. דרחמי
דעתיק יומין (אתכפם) ואתכלל
ואתפשט ביה אמאי עד פומא. משום
דכתיב דינא יתיב וספרין ונגו. מאי דינא
יתיב. יתיב לאתריה דלא שלטא ההד

פלא יועץ אל גבור. אל דהוא גבור
ואתאחם בדיוקנא (ס"א בדיקנא) קדישא
דעתיק יומין. ורזא דכתיב מי אל כמוך
בעתיק יומין אתמר בתקונא קדמאה
עלמא קדמאה דנפיק מתקונא
קדמאה שליט ונחית וסליק לאלף
אלפין ורבוא רבבן מארי תריסר
ומניה מתאחדין בקסטא בעוקארבא
עלמא תנינא דנפיק מהאי
תקונא. שליט ונפיק. ונחית וסליק
לשבעה וחמשין אלף דרגין מארי
דיבבא ומתאחדן מניה לאכפיא
בקודלא בחיורא (ס"א בחיזרא)

אתבהם

דריקנא קדישא עילאה

עלמא תליתאה דנפיק מהאי
תקונא שליט ונחית וסליק לצלו אפין
מארי דילילה ומתאחדן מניה
כבוסיטא לקוסיטרא (ס"א כבוסינ לקוסרא)
ומהאי תקונא מתכפיין כלהו ומתבכמן
במרירא דדמעין דמתבסמין בימא
רבא מאן חמי תקונא דא דדיקנא
קדישא עלאה יקירא דלא אכסיף
מניה. מאן חמי טמירותא (ס"א יקירותא)
דקוצין דשערי דתליין מהאי סבא
יתיב בעיטרא דעטרין. עטרין דכל
עטרין. עטרין דלא אתכללו בעטרין.
עטרין דלא כשאר עטרין. עטרין

דעטרין דלתתא מתאחדן מנהון.
ובגין כך הני תקוני אינון תקונין
דלתתא מנהון מתאחדין ר' תקוני
דאתתקן דאצטריך לאתברכא מא
דבע' ברכה. דכל תקונין דאתתקן
בקבליהון ברכאן משתכחין ר' קבליה
ואתע'ד מה דאתע'ד. כלא כלי
בהני תקונין כלא זקפן לקבל' תקונין
דמלכא תקיפא עת'קא סת'מא דכלא.
וכלהו אתבסמן מת'קונין ש'ין דמלכא
עת'קא) תאנא א' עת'ק ד ע"ת'ק ן
קדישא דקדישין לא אתתקן באלין
תקונין לא אשתכחו עלאין ותתאין.

וכלא הוי. כלא הוי ותניא עד כמה
זהירין אלין (פ"א אתתק/באלין לג) תקוני
דדיקנא. עד תליסר (דלתתא) וכל
זמנא דתליסר אלין משתכחין זהירין
אלין דלתתא. וכלא. בחושבנא דאלין
תליסר. אשתכח דיקנא דמלכא
עת'קא "קירא מכלא. כלא בחד
אי'הו טמירא ו"קירא. בגין דאי'הו
"קירא וטמירא מכלא לא אדכר
בי'ה באתר דאורית'א (פ"א לא אדכר באור"ת)
ולא אתגלי"א ומה דיקנא אתגלי"א
דיקנא רכהנא רבא עלאה. ומהא
נחית לדיקנא דכהנא רבא דלתתא

(מאי דיקנא דכהנא רבא) דיקנא
דכהנא רבא בתמניא תקונין אתתקן.
ובגין כך תמניא תקונין לכהנא רבא.
כד משחא נגיד על דיקניה ה"ד
כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן.
וגו'. ומ"ל. דכתיב שבת אחים גם יחד.
גם לרבות כהן גדול דלתתא דכל
זמנא דכהנא רבא דלתתא משמש
בכהונא רבא כביכול כהן גדול דלעילא.
משמש בכהונא רבא. דא תקונא חד
דדיקנא דעתיק סתימא דכלא. אל"ף
ר"ש יאות אנת ר' יצחק למחמי ביקיר'
דתקוני דדיקנא. וסבר אפי דעת"ק

יומין עת"קא דעת"קין. זכאה חולקך
וזכאה חולק עמכון בעלמא דאתי.
תקונא תנינא מתתקן שעל מרישא
דפומא עד רישא אחרא דפומא.
בתקונא שקיל קום ר' חזקיה וקאים
בקיומך ואוקיר יקרא דתקונא דא
דדיקנא קדישא. קם ר' חזקיה שארי
ואמר אני לדודי ועלי תשוקתו. מי גרם
שאני לדודי. משום דעלי תשוקתו. מסתכל
הוינא וארו חמית נהורא יקירא דבוצינא
עלאה נהיר וסליק לתלת מאה וחמשה
ועשרין עיבר וחד חשוך הוה אתסחי
בההוא נהורא כמאן דאתסחי בההוא

נהרא עמיקא דמימוי מתפלגין ונהרין
ונגדין לכל עיבר ממה דעלוי. וכליק
ההוא נהורא בשפתא דימא עלאה
עמיקא. דכל פתחין טבין ויקירין בההוא
פתחא אתפתחן. אנא שאיל מהם
(ב א מהו) פשרא דחמית. פתחו ואמרו
נושא עון חמיתא. אמר דא הוא תקונא
תניינא יתיב א׳ר ש הא׳דנא אתקשר
(ב א אתבסם) עלמא. בריך אנת ר׳ חזקיה
לעתיקא דעתיקין. אל שמעון כלהון
בוצינין חברין דאתיין בהאי עובדא
קדישא אסהדנא עלי שמיא עלאין
דעלאין וארעא קדישא עלאה

דעלאה דאנא חמי השתא מה דלא
חמא בר נש מיומא דכליק משה זמנא
תניינא לטורא דסיני דאנא חמינא
אנפאי נהירין בנהורא דשמשׁ תקיפא
דזמין למיפק באסוותא לעלמא דכתיב
וזרחה לכם ירא׳י שמי שמש צדקה
ומרפא בכנפיה. ועוד דאנא יד״ע
דאנפאי נהירין. ומשה לא ידע ולא
אסתכל. הה׳ד ומשה לא יד עכ״ק
עור פניו. ועוד דאנא חמי בעיני תליסר
מכילן גליפין קמאי ונהירין כבוצינין
וכד אתפרש כל חד מנייהו מפומכון
אסתלק ואתתקן ואתעטר ואתטמר

בטמירותא דתקונוי דדיקנא וכל
אחרנין אשתארן. ובעוד דכל חד
מתפרש בפומיכו נהיר ואתעטר ויתיב
כמלכא בגו חיליה. וכד אסתיים לאתפרשא
כליק ואתעטר בעטרא קדישא ואתתקן
ואתטמר ויתיב בתקונוי דדקנא קדישא
ולן לכל חד וחד אזדרזו חברין קדישין
דהא בקיומא דא לא יהא עד דייתי
מלכא משיחא. קום רבי חזקיה תנינון
ואוקיר תקונא תליתאה דדיקנא קדיש׳
תנא עד לא קם לחזקיה קלא נפק
ואמר אין מלאך אחד עושה שתי
שליחיות אתרגיש לישו ואמר ודאי

כל חד וחד באתריה. ואנא ור׳ אלעזר
בריו׳ אבא אשתלים שלימתא
עלאה. קום ר׳ חייא. קם ר׳ חייא פתח
ואמר. ואומר אהה יי אלהים הנה
לא ידעתי דבר כי נער אנכי. וכי ירמיה
לא הוה ידע למללא והא כמה מלולין
נפקו מן פומוי עד לא אמר דא. והוא
אמר מלה פדיבא דכתיב הנה לא
ידעתי דבר. אלא (תאנא) חוו דאיהו
אמר על דא. אלא הכי תאנא. מה
בין דבור לאמירה. אמירה הוא דלא
בעי לארמא קלא דבור בעי לארמא
קלא ולאכרזא מלין דכתיב וידבר

(נ א לאיתאה) לתליתאה דכתיב הן כל
אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר.
ות"ח דתרין תקונין קדמאין לתליתי
לתליתאה הוו רהוא
תקונא תליתאה מאמצעיתא דתחות
חוטמא מתחות תרין
נוקבין נפיק חד ארחא ושערא אפסיק
(ס"א אתפסק) בההוא ארחא אמאי אתפסק
משום (דכתיב ועובר על פשע) דהאי
אורחא אתתקן לאעברא בי"ה. ובגין
כך יתיב תחות נוקבי חוטמא דהאי
אורחא ושערא לא אתרבי בהאי
ארחא משום דכתיב ועובר על פשע

אלהים את כל הדברים האלה לאמר.
ותאנא כל עלמא שמע ההוא דבור
וכל עלמא אודעוהו. ובגין כך כתיב
וידבר ולא כתיב ויאמר. אוף הכא כתיב
הנה לא ידעתי דבר לאכזוא מלי
ולאוכחא ברוח קדשא לעלמא. אי הכי
הא כתיב וידבר י"י אל משה לאמר
אלא מאן הוא נביאה עלאה כמשה
דלא זכה בר נש כוותיה דהוא שמע
דבור בהכרזה ולא דחיל ולא אזדעזע
ושאר נביאים אזדעזעו אפי' באמירה
ודחלין בדחילו. ותאנא תיקונ קדמאה
דדיקנא ותניינא לאתבא (ס"א לאקפא)

דא שכח קמ"ה אזיל ולא אשתכח
ההד"ר כ"רוח י" נשבה בו. באריך אפין
כתיב ועובר על פשע. וכתיב ורוח עברה
ותשהרם. ותאנא הכא כתיב עובר על
פשע בההוא ארחא. התם ועבר י"י
לנגוף את מצרים. זכאה חולקיה דמאן
דזכי להאי. ודא הוא תקונא תליתאה
(דאורחא) דד"קנא "ק"רא קד"ישא
עלאה עת"קא דעת"קי. אר"ש ודא"י
קב"ה "סג"לאוטבא לך ויחד' לאגנא
עלך. ותאנא מאי דכתיב שוש אש"ש
ב"י בעת"ק יומין אתמר דהא ד"הוא
חדוותא דכלא. תאנא בשעת דאתגלי

למיהב אעברא עד (פ"א ע"ל) פומא
קד"ישא ד"י"מא סלחתי. תאנא כמה
ערק"סאות מסכאן להההוא פומא ולא
אתגלי לחד מנ"יהו. דהא אסתלק
ואתעטר. ידיעולא ידי"ע. תאנא
בצנ"עותא דספרא מהו דכתיב פשע
זכו עובר. לא זכו פשע. (מא' משמע
עובר על פשע. שפע. דאקדים ש"ן
לפ"א לא זכו עומד ולא עובר) (הא')
בז"עיר אפין. מא' בין הא' להא'. בז"עיר
אפין. כד נחית ההוא אורחא מתחות
נוקבי חוטמוי כתיב ויחר אף י"י בם וילון
דנפ"ק רוחא דרוגזא מאינון נוקבי ומאן

האי אורחא דדיקנא דעתיק יומין כלהו
מארי דיבבא ויללה ומאריהון דדינא
סתימין ושתיקין ולית דיפתח פטרא
לאבאשא. משום דהאי אורחא
אתגליא לתקנא. ומהאי מאן דאחיד
(נ"א דאחית) ואזהר (נ"א משום דהאי אורחא
פימנא לשתיקותא ומהאי הואמאי דאחזי ואזהר)
לשתקאה. להאי אורחא רשים. דהוא
פימנא דעתיקא קדישא
תקונא רביעאה מתתקן שערא (ונחית
תחות פומא מרישא דדקנא
לרישא חדא. ההד"ד לשארית נתלרתו
כל"א ונשא תפלה בעד שארית הנמצאה

הנמצאה ממש. שארית דכתיב שארית
ישראל לא יעשו עולה.
תקונא חמשאה נפיק אורחא אחרא
מתחות פומא ההד"ד לא החזיק
לעד אפו. קום ר' יוסי. קם לי' יוסי פתח
ואמר אשרי העם שככה לו. אשרי
העם שיי אלהיו. אשרי העם שככה לו.
מהו שככה לו. כמ"א וחמת המלן שככה
שכיך מרוגזיה. ד"א שכיך ברוגזיה ההד
ואם ככה את עושה לי הרגני נא הרוג
דא הוא דינא דדינ. אשרי העם שיי
אלהיו רחמי דרחמי. ד"א שככה שמא
דכלי"ל כל שמהן. וקב"ה מעבר רוגזיה

ואנח ביה לזעיר אפין ומעבר על כל
אינון דלבר. דתניא ארחא עלאה
דדיקנא קדישא (עילאה עתיקא
דעתיקי) דאיהו נחית (בדיקניה) תחות
נוקבי דחוטמא. דעתיקא והאי ארחא
דלתתא. שקילן אינון בכלא דא לעילא
ודא לתתא. לעילא עובר על פשע
לתתא לא החזיק לעד אפו. ותנינן לא
החזיק דלא אית אתר למיתב. כמא
דלעילא יהיב אתרא לאעברא כך
לתתא יהיב אתר לאעברא. תנא בכל
אתר דבהאי עתיקא טמירא דכלא
ארחא אתגלייא טב לכלהו דלתתא

דהא אתחזי עיטא למעבד טב לכלא
מאן דסתים ולא אתגלייא לית עיטא
ולית מאן דידע ליה אלא הוא בלחודוי.
כמה דעדן עלאה לית דידע ליה אלא
הוא עתיקא דעתיקי. ועל האי כתיב
מה גדלו מעשיך יי מאד עמקו
מחשבותיך. אר"ש יתתקנון עובדך
לעלמא דאתי מעם עתיקא דעתיקין.
תקונא שתיתאה מתתקן
שערא וסליק מלרע לעילא ודחפי
תקרובתא דבוסמא טבא עד רישא
דפומא דלעילא. ונחית שערא דרישא
לרישא דפתחא דאורחא תתאה

דפומא. קום ר"יבא ואתקין תקונא
דא. קם ר"יבא פתח ואמר וחסדי
מאתך לא ימוש וכתיב ובחסד עולם
רחמתיך. הני קרא קשין אהדדי
ולא אקשו. דתנינן אית חסד ואית
חסד. אית חסד דלגו ואית חסד דלבר.
חסד דלגו הא דאמרן דעתיקא דעתיקין
והוא כתים בסטרא דא דדיקנא
דאקרי פאת הזקן. ולא נעי בר נש
לחבלא האי סטרא משום האי חסד
דלגו דעתיק יומין ובג"כ בכהן דלתתא
כתיב ביה לא יקרחה קרחה בראשם
ופאת זקנם לא יגלחו. מ"ט בגין דלא

לחבלא אוכחוי דחסד דעתיקא
דכהן מסטרא דא קא אתי ותאנא
כינוי עותא דספרא אבכלא אצטריך
חסד לאתרבאה ולמבני ולא לקטעא
ליה ולא אשתצי מעלמא. והאי
דכתיב וחסדי מאתך לא ימוש. חסד
דעתיק יומין ובחסד עולם חסד
דאקרי חסד עולם. והאי הוא אחרא
דז"א דכתיב אמרתי עולם חסד
יבנה והאי חסד דעתיק דעתיקין
הוא חסד דקשוט. וחסד דקשוט
לאו בחיי גופא אתמר אלא בחיי
דנשמתא ובג"כ כתיב כי חפץ חסד

הוא. דא הוא תקונא שתירתאי
דדיקנא יקירא דעתיק דעתיקין.
תקונא שני שאה פסיק שער
ואתחזקתרי תפוחין בתקרובתא
דבוסמא שפירן ויאן למחוי. פתח
ר"ש ואמר כתפוח בעצי היער וגו.
מה תפוח זה כליל בתלת גווני כך
קב"ה תרין תפוחין כליל שתא גווני
ותרין תפוחין אלין דאינון תקונא
אינון כללא דכל שיתא תקונין
דאמינא. ובגיניהון אתקיים באור
פני מלך חיים. ותאנא מהני תפוחין
נפקין חיין לעלמא ומחזין חירו ליעיר

אפין. כתיב יאר ייפניו אליך. וכתיב
באור פני מלך חיים. באור פני מלך אין
אינון תרין תפוחין דתקרובתא
דבוסמא דאמינא. יאר יי פניו אליך
פנים דלבר דכד נהרין מתברך עלמא
ותאנא כל זמן דהני כוציני דלבר נהירין
כל עלמא מתברך ולא אשתכח רוגזא
בעלמא. ומה אית הני דלבר כך. תרין תפוחין
דנהרין תדירא דחדאן תדירא עאכ"ו.
תניא. כד אתגליין תרין תפוחין אלין
אתחזי זעיר אפין בחדוותא. וכל אינון
בוצינין דלתתא בחדוותא. וכל אינון
דלתתא נהרין וכל עלמין חדאן.

ישוב ירחמנו ואהאי דלתתא הוא
ואמת דא הוא תקונא שבי עא דא
דכלילן שתא כתרין תפוחין דבעתיקא

דערי קין

תקונא תמינאה נפיק חד חוטא דש ערי
כוחרניה דדיקנא ורתלין
בשקולא עד טבורא. קום אלעזר
ברי אתקין תקונא דא. קם ר׳ אלעזר
(בריה) פתח ואמר הכל תלוי במזל
ואפילו ספר תורה בהיכל מלה דא
אוקימנא בספרא דצניעותא. והכא
אית לאסתכלא. וכי הכל תלוי במזל
ותנינן ספר תורה קדש ונרתקו קדש

ושלימין מכל שלימותא. וכלא חד א
ונהרין. וכל טיבו לא פסיק כלהו אתמלין
בשעתא חדא. כלהו חדאן בשעתא
חדא. תיח פנים דלבר אית זמן דנהרין
ואית זמן דלא נהרין. ובגין כתיב יאר
יי פניו אליך. יאר פניו אתנו סלה מכללא
דלא הוי תדירא. אלא כד אתגלין
תפוחין דלעילא. תאנא אלין תפוחין
דסתימין נהירין וחורין תדירא. ומנהון
נהירין לתלת מאה ושבעין עיבר. וכל
שית תקונין קדמאין דבדיקנא ביה
כלילן. ההד ישוב ירחמנו. ישוב מכלל
דוימנן טמירין וזמנין אתגלין הכא הוא

להיכל כיון דעייל להיכל אתקרי
קדוש בעשר קדושות כגוונא
דלעילא דלא אתקרי היכל אלא
כד אתחברן עשר קדושות. ותאנא
הכל תלוי במזל דאיהו האי חוטא
יקירא קדישא דכל שערין תליין
ביה אמאי אקרי מזל משום דמניה
תליין מזלי ומזלי מניה עלאין ותתאין
וכנ"ל איהו תלייא. וביה תליין כל מלי
דעלמא עלאין ותתאין ואפילו ספר
תורה שבהיכל דמתעטר בעשר
קדושות לא נפיק מכלליה עם שאר
קדושין וכלהו תליין בהאי ומאן דחמי

להאי

והיכל קדש והוא קדוש. והתורה
נתנה בג' קדושות. בג' מעלות. בימים
שלשה שכינה בשלש לוחות וארון
והיכל בספר תורה תליא ואיהו תליא
במוזל וכתיב ומאותות השמים אל
תחתו. מאן דאיהו בקדושות הללו
להוי תליא במזלא. אלא הכי אוקימנא
בספרא דצניעותא. האי חוטא יקירא
קדישא דכל שערי דדיקנא תליין ביה
אתקרי מזל מאי טעמא משום דכל
קדשי קדשין דקודשיא בהאי מזלא
תליין. וספר תורה אע"ג דאיהו קדוש
לא חל עליה עשר קדושין עד דעייל

להיכל

וכתיב וקרא זה אל זה ואמר ק"ק ק"ק הא תלת
אינון ובספר תורה לקבליהון נרתקו קודש והיכל קודש

תקונא עשיראה נחתין שערי תחות
ד׳קנא וחפ״ין בגרונא תחות
ד׳קנא. קום ל׳יהודה. קם ל׳יהודה
פתח ואמר ובאו במערות צורים
ובמחלות עפר מפני פחד י״י וגו׳ הא
אתיידע דמאן דאיהו לבר פחד י״י
אתקרי ומהדר גאונו אינון שערי
דתחות ד׳קנא ואתקרון הדר גאונו.
תרי. תקונא עשיראה תרתן אמרת
ל׳יעקב. וחד כר. דלא נפקי נימא מן
נימא. חסד לאברהם
תקונא דתריסר דלא תליין שערי על
פומא ופומא אתפני מכל

ל׳הא׳ תקונא אתכבשן חוביהון
מקמיה ומתכפ״ין ההו״ד ׳יכבוש׳.
עונותינו. א״ל ר״ש בריך ברי לקודשא
דקדישין עתיק מכלא
תקונא תשיעאה מתערבין שערי
עם אינון שערי דתליין ולא
נפקין דא מן דא. קום ל׳אבא. קם ל׳
אבא ואמר אלין (אינון) שערי׳.
דמתערבין עם אינון דתליין אקרון
מצולות ים משום דנפקו ממוחי׳
מוחא ומהאי אתרא רמיז כל מארי׳
דתבעין חובי דבני נשא ומתכפ״ין אר״ש
בר׳תהא לעתיק יומין

כטרין ויאין שערי סהור ליה.
בגין דלא אשתכח טרחותא כמא
דאצטריך טרחותא במאי קא מיירי.
דינא באתר (נ"א בתר) דינא טרחותא
אשתכח. וכי שערי דריקנא טרחא
אינון או דינא אינון. והא כלא רחמי
אתחזן. אלא דלא אתטרח בישובא.
(ס"א בנשובא) דרוחא דזעיר אפין דתאנא
מהאי פומא קדישא עלאה קדשקדשין
נשבא רוחא. מאי רוחא. רוחא דאיתדק
(ס"א דאתדבק) ביה דמתלבש ביה (נ"א דאתתקן
ומתלבש ביה) זעיר אפין. ומהאי רוחא
מתלבשין כל אינון דלתתא וכד ההוא

רוחא נפיק אתפרש לתלתין ושבעה
אלף עיבר. ואתפשט (ס"א ואתפרשא)
כל חד בלחודוי לאתריה. וכל מאן
דאתחזי לאתלבשא מניה אתלבש.
ועל דא שערין לא אשתכחו על
פומא קדישא משום דרוחיה נפיק
ולא בעי מלה אחרא לאתערבא
ביה. ולקרבא בהדיה. ורא טמירותא
דכלא דלא אתדבק לא לעילא ולא
לתתא והוא כתים בכתימא דכתימין
דלא אתידע דא הוא דלא אתתקן
ולא הוה ביה תקונא ובגין כך רוח
דנפיק לבר (ס"א דנפיק מההוא דלבר)

ביה נביאי מהימני אתקרי פדה יי׳
אבל בהאי עתיקא דעתיקין לא
אתפרש. ולית מאן דידע רוחיה בר
איהו ובגין כך שערוי שקילין מוחרנא
דפומא ופומא אתפני מכל סטרוי.
ובהאי אתרחיצו אבהתנא
לאתלבשא בהאי רוחא דמתפשט
לכמה עיברין באתר דכל שערי
שקילין בסוחרנוי (הה״ד אשר
נשבעת לאבותינו) ורא הוא תקונא
קדישא עלאה דתריסר דמכאן
אשתלשלו י״ב תחומין לעילא. י״ב
תחומין לתתא. י״ב תחומין ל״ב שבטי

אבהתא הה״ד אשר נשבעת
לאבותינו:
תקונא דתליסר תליין שערי דתחו׳
דיקנא מכאן ומכאן ביקרא
יאה וביקרא שפירא וחפיין עד טבור.
ולא אתחזיין מאנפי תקרובא
דכולכמא בר אינון תפוחין שפירן
חורין. אל״ש זכאה חולקיה דמאן
דאשתכח בהאי אדרא קדישא
עלאה האשא עילאה אסחרן
(ס״א בין אשא עלאה דאסחרן) והא כל תקוני
עלאין (לדיוקנא) דדיקנא קדישא
אתתקנו וארתעטרו ואסתחרו

דאנן ביה זכאה חולקיה בעלמא דין ובעלמא דאתי דאנן לרוכתייהו יתבין בקושטא עלאה

לדוכתי׳יהו. והאי תקונא דתלי׳סר
הוא תקונא יאה דבי׳ה אחידן כלא
כלהו מתכפין למזקף ר׳ישא ׃
לקבליה מני׳ה תלי׳ין כל אינון ׃
דבזעיר אפין אחידן. מני׳ה תלי׳ין
עלאין ותתאין וכל גנזין עילאין
ותתאין גניזין בי׳ה ובי׳ה כלילן ואיהו
מזלא דמתזלי מני׳ה כלא. דא הוא
תקונא שלימתא דאשלים לכל
תקונין דאשלים לכלא:
תאנא אלין תקונין אקרון ימי קדם
יומין קדמאין דקדמאי. ואינון
דאשתכחו בזעיר אפין אקרון ימי־

עולם: ותאנא אלין ימי קדם כלהו
מתתקנן בתיקונא דדיקנא דעתיקא
דעתיקין טמירא דטמירין (כליל בהו)
והאי דתלי׳סר כליל להון כמה דאתמר
ודא יומא לא אתכליל בהדי׳הו אלא
הוא כליל כלא. ובההוא זמנא דאתער
עתיק יומין בתקונין דלעילא ההוא
אתקרי יום אחד דבי׳ה זמין לאוקי׳ר
דיקניה הה ד יום אחד הוא יודעלי׳
הוא בלחודוי יתיר מכלא. הוא דכליל
כלא. הוא דאתקרי בשמא דיע״ה
דתנינן באתר דאית יום אית לילה
דלית יום בלא לילה. ומשום דההוא

זמנא זמן יאה דיקרא דדיקנא והוא
כלחודוי אשתכח לא אתקרי לא
יום ולא לילה. דלית יום אקרי אלא
מסטרא דילן ולית לילה אקרי אלא
מסטרא דילן. ומשום דהאי תקונא
כליל כלא לא אתידע ולא אתחזי
מניה ומניה נגיד משחא דרבותא
לתליסר עיבר מנוען לכל אינון
דלתתא דנהרין בההוא משחא
(אתתקנו) בתליסר תקונין אלין
אתתקנא דיקנא קדישא עלאה
ואלין תקונין דבהאי דיקנא מתתקנן
ונחתן לכמה עיבר. ולא אתחזון הי"ך

מתפשטין והיך נפקין. מכלא
אסתימו ומכלא אתטמרו. לית
דידע אתר להאי עתיקא בפשיטות
דליהון כלהון כלילן כמה דאתמר
אתידע ולא אתידע. טמיר ולא טמיר
עליה אתקרי אני יי הוא שמי וכבודי
לאחר לא אתן. וכתיב הוא עשנו
ולא אנחנו. וכתיב ועתיק יומין יתיב
באתריה יתיב ולית דידע ליה. יתיב
ולא שכיח וכתיב אודך על כי נוראות
נפלאתי וגו':

אר"ש לחבריי כד אתפריס פרסא
דא דאתון חמאן עלנא אנא

חמינא דנחתו כל תקונין בגווה ונהירו
באתר דא. וחד פרוכתא בוצינא
קדושא בריך הוא (ס"א בוסיטא דקדושא)
פריסא בארבע סמכין לארבע עיבר.
סמכא חד הוא יתיב מתתא לעי"ל
וחד מגרופיא בידיה. ובמגרופי ארבע
מפתחין שנינן (ס"א שניין) מכל סטרוי.
ומתאחדן פרסא ונחתין לה מעי"ל
לתתא. וכן לסמכא תנינא ותלתאה
ורביעאה. ובין סמכא לסמכא אחידן
תמניסר רגלי דסמכין ומתנהרין בבוצינ'
דגליפא (ס"א בבוסיטא דגליפין) בההוא פרסא
וכן לארבע עיבר וחמינא אלין תקונין

דנהרין עלה והוו מחכאן מלי דפומנא
לאתעטרא ולאסתלקא כל חד
באתריה. וכד הוו מתתקנן מפומנא:
כל חד וחד סליק ואתעטר ואתתקן
בההוא תיקונא דאתתק'הכא מכל
(ס"א בהבל רכל) פומא דחד מינן ובשעתא
דחד מינן פתח פומא לתקנא בההוא
תקונא. ההוא תקונא הוה יתיב ומחכה
למלה דנפיק מפומיכון וכדין סלקא
בדוכתיה ואתעטר. וכל סמכין מכאן
ומכאן חדאן על דשמעין מה דלא ידעו
וצייתין לקליכון כמה רתיכין קיימין הכ'
בניניכון. זכאין אתון לעלמא דאר'

דכלהו מלי דנפקי מפומיכון כלהו מלין
קדישין מלי כשרין דלא אסטאן לימני
ולשמאלא קב"ה חדי למשמע ויצית
להני מלי עד דהוא אגמר (ס"א אגיר) דינא
די לעלמא דאתי תמרון זמנא אחרא
כל הני מלי קדישין עלייכו כתיב וחכך
כיין הטוב וגו דובב שפתי ישנים מא"
דובב שפתי ישנים דאפילו לעלמא
דאתי מרחשן שפוותייכו אוריתא
קמיה השתא אתתקנו ואתכוונו
דעתא למתתקן תקוני דזעיר אפין
הידיתתקן והיך יתלבש בתקוני
מתיקוני עתיק יומין קדישא דקדישין

טמירא דטמירין טמירא מכלא
דהשתא חובתא (ס"א חכמתא)
עלייכו למגזר דיוקנא קושטאה יאה
ושפירא ולאתקנא כל תקונין על
בורייה תקוני דזעיר אפין מתקוני
דאריך אפין אתתקנו ואתפשטו
תקוני מכאן ומכאן בחיזו ברנש
למשלטא (ס"א ומשלפא) ביה רוחא
דטמירא דכל טמירין בגין למיתב
על כורסייא דכתיב ועל דמות
הכסא דמות כמראה אדם עליו
מלמעלה כמראה אדם דכליל

כל דיוקנין כמראה אדם דכלילי
כל שמהן כמראה אדם דבי״ה
סתימין כל עלמין עלאין ותתאין
כמראה אדם דכלילי כל רזין
דאתאמרו ואתתקנו עד דלא
אברי עלמא ואע״ג דלא
אתק״מו:
תאנא בצניעותא דספרא עתיקא
דעתיקין עד לא זמין
תקונוי באנפי מלכין כנפי מלכין
(נ״א גליף מלכין) ומשער מלכין ולא
הוו מתק״מי עד דדחי (נ״א דאנח)
לון ואצנע לון לבתר ומנא הה״ד

עלמין

ואלה המלכים אשר מלכו בארץ
אדום באתר דכל
דינין מתק״מין תמן. וכלהו לא
אתק״מו עד דרישא חוורא עתיקא
דעתיקין אתתקן כד אתתקן תקין
כל תקונין דלתתא. תקין כל תקונין
דעלאין ותתאין. מכאן אוליפנא
כל רישא דעמא דלא אתתקן
הוא בקדמיתא לית עמא מתתקנא
ואי איהו מתתקן כלהו מתתקנן.
ואי איהו לא מתתקן בקדמיתא
לא יכלין עמא לאתתקנא. מנלן.
מעתיק יומין. דעד לא אתתקן הוא

בתקונוי לא אתתקנו בל אינון דבעו
לאתתקנא וכלהו עלמין אתחרבו.
הה"ד וימלוך באדום בלע בן בעור.
וימלוך באדום רזא חדא (ס"א יקירא)
הוא. אתר דכל דינין מתקטרין תמן
ותליין מתמן בלע בן בעור תאנא הוא
גזרת דינא תקיפא דתקיפין דבגיניה
מתקטרן אלף אלפין מארי דיבבא
ויללה. ושם עירו דנהבה. מאי דנהבה
כלומר דין הבה כד"א לעלוקה שתי
בנות הב הב כיון דסליק לאתישבא
ביה לאקאים ולא הוה יכיל למיקם
וכלהו עלמין אתחרבו. מאי טעמא

משום

משום דאדם לא אתתקן דתיקונא
דאדם בדיוקניה כליל כלא. ויכיל
כלא לאתישבא ביה ובגין דתקונא
דא דאדם לא אשתכח לא יכילו
למיקם ולאתישבא ואתבטלו.
ואתבטלו ס"ד והא כלהו באדם
אתכלילן אלא אתבטלו ואסתלקו
מההוא תקונא עד דייתי תקונא
(נ"א דיוקנא) דאדם. וכד אתא האי
דיוקנא אתגלפו (ס"א אתכללו) כלהו
ואתחזרו לקיומא אחרא מנהון
אתבסמו (מנהון אתבסמו ולא אתבסנזו)
ומנהון לא אתבסמו כלל ואיתימא

והא

והא כתיב וימת וימות דאתבטלו
לגמרי. לאו הכי. אלא כלמאן דנחית
מרגא קדמאה רהוה קם ביה.
קארי ביה מיתה כר"א וימות מלך
מצרים דנחית מרגא קדמאה
דהוה קם ביה וכיון דאתתקן אדם
אתקרון בשמהן אחרנין ואתבטלו
בקיומא ביה וקיימין ברוכתיהו וכלהו
אתקרון בשמהן אחרנין מן קדמאין
בר ההוא דכתיב ביה ושם אשתו
מהיטבאל בת מטרד בת מי זהב.
מ"ט משום דהני לא אתבטלו כשאר
אחרנין. משום דהוה דכר ונוקבא

כהאי תמרא דלא סלקא אלא
דכר ונוקבא. ובנ"כ השתא דאשתכחו
דכר ונוקבא לא כתיב בהו מיתה
כאחרנין ואתקיימו. אבל לא
אתישבו עד דאתתקן דיוקנ' דאדם
וכיון דאתתקן דיוקנא דאדם אתחזו
ואתקיימו בקיומא אחרא ואתישבו
תאנא כד סליק ברעותא
דרישא חורא למעבד יקרא ליקרי
תקין וזמין ואפיק מבוצינא דקרדינות'
חד ניצוצא (נשב ביה אתתקן (ב"א אתתקן)
וסליק רעותיה) ואתפשט לתלת

מאה ושבעין עיבר וניצוצא קאים
ושארי נפיק אוירא דכיא ומתגלגלא
נשב ביה אתתקן ונפיק חד גולגלתא
תקיפא ואתפשט לארבעסטרין
ובהאי אוירא דכיא אשתאיב ניצוצ
ואתאחד וכליל (ס"א ואתכליל) ביה. ביה
ס"ד. אלא אתטמר ביה. ובנ"כ האי
גלגלתא אתפשט בסטרוי. והאי
אוירא הוא טמיר דטמירין דעתיק
יומין. ברוחא דגניז בהאי גולגלתא
אתפשטו אשא מסטר חד ואוירא
מסטר חד. ואוירא דכיא קאים

עלי' מהאי סטר. ואשא דכיא קאים
סטר. מאי אשא הכא. אלא לאו הוא
אשא. אבל בוצינא דא (ס"א ניצוצא)
דאתכליל באוירא דכיא נהיר למאתן
ושבעין עלמין ודינא מסטרוי אשתכח
ובגין דא האי גולגלתא אתקרי
גולגלתא תקיפא. בגולגלתא דא
יתבין תשעה אלפי רבוא עלמין
דנטלי עלוי ומכין עלוי. בהאי
גולגלתא נטיק טלא מרישא חיוורא
דאתמלי מניה תדיר. ומהאי טלא
דאנער מרישיה זמינין מיתיא
לאחייאה והוא טלא דאתכלי

בתר׳ גווני׳ מסטרא דרישא חיורא
חיור בגוויה (ס״א בגינ״ה) דכליל כלהו
חיורי (וכלהו חיורי) אבל כד
אתיישבן בהאי רישא דזעיר אפין
אתחזיב״ה סומקא. כהאי בדולחא
דאיהו חיור ואתחזיא בגוונא סומקא
בגוונא חיורא. ובג״כ כתיב ורבים
מישני אדמת עפר יקיצו אלה לחיי
עולם ואלה לחרפות לדראון עולם
לחיי עולם בגין דאתחזיהו להוא
חיורא דאת׳ מסטר דעת׳ק יומין
אריכא דאנפין לחרפות לדראון
עולם בגין דאתחזיאו לההו סומקא

דזעיר אפין. וכלא כליל בההוא טלא
הה״ד כי טל אורות טליך. אורות
תרין והוא טלא דנטיק. נטיק כל
יומא לחקלא דתפוחים בגווני חיורא
וסומקא. האי גולגלתא אנהיר בתרי
גווני להאי סטר ולהאי סטר. ומהאי
אוירא דכיא אתפשט מגולגלתא
לאנפוי ק״נ רבוא עלמין ובג״כ אתקרי
זעיר אפין ובשעתא דאצטריך
אתפשטו אנפוי ואריכין בההוא זמנא
בגין דאשגח באנפוי דעתיקא דעתיקין
וחיי״ה לעלמא. ומהאי גולגלתא נפיק
חד עיבר לכל אינון דלתתא. וידהבין

אגר אוראותא לעתיק יומין כד
עאלין בחושבנא תחות שרביטא .
ולקבל דא בקע לגולגולת לתתא כד
עאלין בחושבנא והאי בקע אגר
אוראותא אשתכח מניה לעתיק יומין
בהלייה דגולגלתא (ס"א בגולגלתא דא)
תלת חללין אשתכחו דשרי"א מוחא
בהו וקרומא דקיק חפי"א עלייהו אבל
לא קרומא קשישא סתימא בעתיק
יומין ובגין דא האי מוחא אתפשט
ונהיר (ס"א ונפיק) לתלתין ותרין
שבילין הה"ד ונהר יוצא מעדן .
ותאנא בתלת חללין דגולגלתא מוחא

שרי"א מחללא חד מתבקע (ס"א ומתפשט)
חד מבועא לד' כטרין ונפיק מההוא
מוחא דשרי"א בהאי חללא תלתין
ותרין שבילין רוחין דחכמתה :
מחללא תניינא מתבקע
ומתפשט חד מבועא אחרא
ומתפתחין ז' תרעין את אחדן ז' יומין
דאוריתא ז' שנין דיובלא ז' אלף דרין
דומין קב"ה לאתבא רוחיה לי"ה
ולשרי"א ביה :
מחללא תליתאה נפקין אלף אפין
אדרין ואכסדראין דדעתא

שרי"א עלייהו ודרי בהו. והאי חללא
שרי חלליה (ב"א מדוריה) בין האי חללא
ובין האי חללא. ואתמליין מתרין
טטרין כל אינון אדרין ההד דכתיב
ובדעת חדרים ימלאו. ואלין תלת
מתפשטין בכל גופא להאי כטרא
ולהאי כטרא. ובאינון אחיד כל גופא
מכל כטרוי ובכל גופא אתפשטן
ואשתכחן:
תאנא בגולגלתא דרישא תליין אלף
אלפי רבוא ורבוא רבבן קוצי
דשערי אוכמן ומסתבכין דא בדא
וליית חושבנא לנימין דכל קוצא וקוצ

ואחיד בהו ג' וף א'

ומתערבין ואברא

דאחידן ביה דכיין ומסאבן. ומכאן
אתאחדו טעמי אוריתא בדכיא
במסאבא בכל אינון כטרין דאינון
דכיין בכל אינון כטרין דאינון מסאבן
יתבין קוצי מסתבכין ותקיפין מנהון
שעיעין ומנהון תקיפין ובכל קוצא
וקוצא יתבין נימין תלין על תלין
מתלהטן ותליין כגיבר תקיף מארי
נצח קרבין. בתיקונא יאה ברתיקונ'
שפירא תקיפא (בחור כארזים)
רברבין ותקיפין. ההד בחור כארזים
מתתקנין קוצין דשערי ותליין תילין
על תילין מהאי כטרא להאי כטרא

כל

ער

על גלגלתא ההד קווצותיו תלתלים
ותאנא יתבין תלי תלין משום דמשיכין
ממבועין פגיאין דתלת רהטי מוזא
ממבועא דחללא חד דגולגלתא
אתמשכן שערי במשיכות ומתעבדין
תלין דתליין מכמה מבועין דאתמשכן
מהאי חללא. מחללא תנינא נפקין
חמשין מבועין ואתמשכן שערי
מאינון מבועין במשיכותא ואתעבדין
תלין דתליין ומתערבין בקוצין אחרנין.
מחללא תליתאה נפקי אלף אלפין
אדרין ואכסדראין. ואתמשכן שערי
במשיכותא מכלהו (ומתעבדין תלין

על תלין ומתערין בקוצין אחרנין.
ובגין כך אינון קוצין תלין על תלין.
וכלהו משיכן דאתמשכן מג חללין
דמוחא דגולגלתא וכל אינון נימין
וכל אינון קוצי תליין וחפיין לסטרא
דאודנין ובגין כך כתיב הטה אלהי
אונך ושמע. ובהאי תלין. תליין (נא ובהאי תלייא)
ימינא ושמאלא נהורא וחשוכא רחמי
ודינא. וכל ימינא ושמאלא תלי בהאי
ולא בעתיקא;
בפלגותא דשערי אתחזי חד אורחא
דקיק דמתאחדא מההוא אורחא
דעתיק יומין. ומההוא אורחא אתפרשן

שית מאה ותליסר ארחין דאתפלגון
בארחין דפקודי דאוריתא. דכת׳ ב
כל ארחות י׳ חסד ואמת לנוצרי בריתו
ועדותיו: תאנא בכל קוצא וקוצא
מתאחדן אלף אלפין מארי דיבבא
ויללה דתליין בכל קוצא וקוצא
מאינון תקיפין. ומאינון שעיען
מארהון דמתקלא (כ״א מאדיהון דרחימותיא ואיהו מתקלא ביניהו)
בגין כך אית ימינא ואית שמאלא;
מצחא דגולגלתא. אשגחותא
דאשגחותא. ולא מתגלייא בר ההוא
ומנא דצריכין חייביא לאתפקדא
ולעיינא בעובדיהון. ותנא כד אתגלייא

האי מצחא אתערו כל מארי דינון
דדינא. וכל עלמא בדינא אתמסר
בר ההוא שעתא כד סליקו צלותהון
דישראל לקמי עתיק יומין ובעי
לרחמא על בנוי גלי מצחא דרשותא
דרעוין ונהיר בהאי דזעיר אפין
ואשתכיך דינא. בהאי מצחא נפקן
חד שערא דמתפשט בי׳ה ממודאא
דאפיק חמשין תרעין. וכד אתפשט
אתעבד מצחא דאשגחותא לחייבי
עלמא לאינון דלא מתכסף בעובדיהון
הה״ד ומצח אשה זונה היה לך מאנת
הכלם. ותניא שערא לא קאים בהאי

אתגל״א מצחא דרעוא דרעוין תהיר
להאי מצחא כדין כלהו משרתבכין.
ותניא עשרין וארבעבת דינין משתכחין
בהאי מצחא וכלהו אקרון נצח (ל״א מצחא וכ״ל חד אקרי נצח)
ובאתוון רצופין (דאפין) הוא מצח ואית
נצח דאינון נצחים. והיינו דתנן נצח
נצחים. ואינון במצחא ומתפשטן מנהון
בגופא באתרין דיעין. תניא מאי דכתיב
וגם נצח ישראל לא ישקר ולא ינחם
כי לא אדם הוא להנחם. דהאי רזא
אוקימנא כל ההוא נצח דאתפשט
בגופא זמנין דתלי על עלמא למירן
ותב ומתחרט ולא עביד דינא אי תיבין.

אתר דמצחא בגין דאתגל״א לאינון
דחציפין בחוביהו. ושעתא דמתער
קב״ה לאשתעשעא עם צדיקיא נהירן
אנפוי דעתיק יומין באנפוי דזעיר אפין
ומתגל״א מצחיה ונהיר להאי מצחא
וכדין אתקרי עת רצון. וכל שערתא
ושעתא דדינא תלי והאי מצחא דזעיר
אפין אתגל״א מצחא דעתיקא דעתיקין
ואשתכיך דינא ולא אתעביד. תאנא
האי מצחא אתפשט במאתן ארכי
סומקי דסומקי דאתאחדן בי״ה וכלילן
בי״ה וכד אתגל״א מצחא דזעיר אפין
אית רשותא לכלהו לדחרבא. וכד

מ"ט משום דקא' בדוכתא דאקר' אדם
ויכיל לאתחרטא. אבל אי בארתר
דאתקר' ראש (בהא' מצחא) אתחז'
ואתגל"א הא' נצח לאו הוא עידן ואתי
לאתחרטא. מ"ט משום דלא הוה
מאתר דאקר' אדם. דהא לא אתגלי
פרצופא וחוטמא אלא מצחא
בלחודוי. ובאתר דלא אשתכח פרצופא
לא אקר' אדם. ובג"כ לא אדם הוא
להנחם. בנצח דשאר תקונ' גופא:
עינוי דרישא משתנין משאר
עיינין. שריקותא דבגבתא. דעלריסי'
עיינין מכחלן. (דכל עיינין מכחלן)

באוכמתא. תליין תלין על תרין דשער
ואינון תקונא דעל עיינין בריש' דמצחא
ומתאחדן מתרו"הו שבע מאה אלפי
מאר' דאשגחותא (דעל תריסי' דעיינין)
בכסותא דע"ינין להטין ארלף וארבע
מאה רבוא דמתאחדן בגבינין דאינהו
כסותא ואשגחותא דעינא דעתיק יומין
על"הו. ובשעתא דכלקין אינון כסותא
אתחז' כמאן דאתער משנתיהו ואתפקחן
עינו' וחמאן לעינא פקיחא ואתסחן בחר
חוורא דעינא טבא ההד רוחצות בחלב.
מאי בחלב. בחוורא דלעילא קדמאה.
(נ"א בחוורא קומאה דעינא טבא) ובהא' שעתא אשתכח

אשגחותא דרחמי. וע"ד צלי' דוד עורה
למה תישן י"י הקיצה. דיפקוד עינוי
ויתסחון בההוא חווירא, וכל זמנא דעינוי
לאו מתפקחן כל מאריהון דדינין כפיין
להו לישראל ושאר עמין שלטין עלייהון
ובזמנא דיפקח עינוי יתסחן בעינא טבא
ורחמי על ישראל. ואסתחר (נ"א ואתזהר)
עינא ועבידנוקמין בשאר עמין. הד"ד
העירה והקיצה העירה לאתכחאה
בההוא חווירא. הקיצה למעבד טקמין
לאינון דכפיין לון. עינוי כד אתפקחן
אתחזון שפירין כהני יונים בסמק ואוכם
וירוק חוור לא אתגלי אלא בזמנא

דאסתכל בעינא טבא ומסתחאן כל
אינון נוונין בההוא חוור דאינון גוונין
דמתנליין נפקין שבעה עיינין דאשגחות
דנפק מאוכמא דעינא ההד ערב אבן
אחת שבעה עינים. מאן אבן אחרת.
אוכמתא דעינא מסומקא נפקין שבע
רהיטין דסמכין (נ"א דסחרן) לסטר שמאלא
ומתלהטין באשא דלסטר צפון (נ"א דסחרן)
לאתפשטא בעלמא לגלאה ארחין
דחייבא ההד שבעה אלה עיני י"י
המה משוטטים בכל הארץ. מירוקא
נפקין שבעה טהירין (נ"א נהירין) דקטרא
דלסטר (נ"א רהיטין דסחרן לסטר) דרומא

ומתאחדן לאתפשטא בעלמא לגלא
ארחין ועובדין דבני נשא בין טב ובין ביש.
דכתיב כי עיניו על דרכי איש וגו'. וכד
אתסחאן בחורא משתכחין כלהו
לאשגחא לכל מארי קשוט לאוטבא
עלמא בגיניהון וכל אשגחותא דההוא
חורא הוי לטב על ישראל ואשגח
בסומקא למאן דעאקין להו ה"ד
ראה ראיתי. ראה לאוטבא לון.
ראיתי לנקמא לון מד עאקין לון. וכת"כ
כתיב עורה למה תישן יי הקיצה אל
תזנח לנצח עורה והקיצה תרי אשגחותא
תרי פקיחין. תרי טבן. רחמי ונוקמין:

נוונא קדמאה סומקא בגו סומקא
כליל ותתים כל סומקין. מקמי
לא אתחזון. בוחרניה דהה"א אסחר חד בומקא
חוטא אוכמא ואקיף ליה.
נוונא תנינא אוכמא באבנא חד דנפיק
מתהומה חד זמן לאלף שנים
בימא רבא. וחד נפיק הא' אבנא אתי
רנשא ותקפא על ימא. וקליה דימא
וגלגלוי אזלין. ואשתמעו לתנא רבא
דאקרי לוי"ת. ונפיק מתהומא. והא'
אבנא מתגלגלא בתוקפא דימא
ונפיק לבר. וה"א אוכמא. דכל אוכמין
כתימין קמיה. (ל"א והא אוקמוא דכל אורחין כחימין קמיה) וכך הוא

אוכמותא דעינא אוכמא. דכליל
ובתים כל שאר אוכמין. ובוחרניה
דההוא אוכמא אכחר חד חוטא
סומקא (נ"א לסטרוחר) ואקיף להו אוכמ
גוונא תליתאה ירוקא דירוק דכליל
ובתים כל ירוקין. ובכוחרניה דההוא
ירוקא אכחרו תרין חוטין. חוטא
סומקא לסטר חד וחד חוטא אוכמא
לסטר חד. ואקיפין לההוא זוכר אכתחר
(נ"א אתגלי) חוורא ואסתחי עינא. כל
אינון גוונין לא משתכחין ומשתקעין
לתתא (סומקא ירוקא אוכמא) לא
אתחזי בר ההוא חוורא דנהיר מעתיק

יומין. ונהירין מניה כל אינון דלתתא.
ולית גוונא אתחזיא בר ההוא חוורא
כלחודוי. ובגין כך אסתלקו כל מאריהון
דסומקא ואוכמא דאינון תאמין כחדא
ה"ד שינך כעדר הקצובות שעלו מן
הרחצה שכולם מתאימות. מאי מן
הרחצה מההוא אכחותא דעינא
קדישא עלאה. שכולם מתאימות
מתערבן דא בדא. ואתדבקן דא בדא
ומה ראמר שינך כעדר הקצובות ואת
אמרת שכולם מתאימות. כלומר חוורא
דילהון בההוא חוורא דעיינין כד אכחן
בחוורתא דעינא עלאה. ודא זמינין

למנדע צדי"ק"א למחזי ברוחא דחכמתא
כד"א כי עין בעין יראו. אמת' בשוב י"י ציון
וכתיב אשר עין בעין נראה אתה"י וכדין
פקיחותא דעיינין לטב. ואית פקיחותא
דעיינין לטב. ואית פקיחותא דעיינין לביש
לטב כמה דכתיב פקח עינך וראה
שוממותינו וגו'. והא הכא לטב ולביש
וכתיב עינך תראנה ירושלים נוה שאנן
אהל בל יצען בל יסע יתדותיו לנצח.
הא הכא לטב ולביש דלא אתעביד דא
בלא דא. תנא בצניעותא דספרא מדהו
עינך תראנה ירושלים נוה שאנן. וכי
ירושלים נוה שאנן הוא והא כתיב צדק

ילין בה. ובאתר דאשתכח צדק לאו
שקיט ולאו שאנן הוא. אלא עינך תראינ'
ירושלים נוה שאנן. נוה שאנן לעתיקיומין
אתמר (דישגח באילן עיינין) דההוא
עינא שקיט ושאנן. עינא דרחמי עינא
דלא נטיל מאשגחותא דא לאשנחות'
אחרא ובגין כך כתיב עינך תראינה חסר
יו"ד ולא עיניך. ומה דאמר ירושלים ולא
ציון. הכי אצטריך. לאכפייא לדינא
דאשתכח בה ולרחמא עלה. ותאנא
כתיב ע"י י"י אלהיך בה מראשית השנה
ועד אחרית שנה (הה"ד צדק ילין בה
ואלהיך דבהא אשתכח גבורה ואלהינבה)

דדינין יתיר מכל שאר אתרין)
(ג"א דכתיב צדק ילין בה דבה אשתכחן נזרי דדינין יתיר מכל
שאר אתרי. ותאנא כתיב עיני י אלהיך בה מראשית השנה ועד
אחרית שנה השתא עיני י אלהיך בה וכלין פקיחותא דעיינין בדה
לטב ולביש בגין דאית בהן ימינא ושמאלא דינא (ורחמי)
ולזמנא דאתי ישתכח בה עינא דחד
דרחמי. עינא דעתיקא דעתיקין ההד
וברחמים גדולים אקבצך. כיון דאמר
רחמים מהו גדולים. אלא אית רחמי
ואית רחמי. רחמי דעתיק דעתיקין
אינו אקרון רחמים גדולים. רחמי דזעיר
אנפין אקרון רחמים סתם (מהנא הוא מישום
דאית ביה ימינא ושמאלא דינא ורחמי) ובגין כך
וברחמים גדולים אקבצך דעתיק יומין
תאנא בהני עיינין בתרין גוונין -

מנ"ה בכומקא ואוכמא שראין
תרין דמעין. וכד בעי קודשא דקודשין
לרחמא על ישראל אהית תרין דמעין
לאתכסמא בימא רבא. מאן ימא
רבא. ימא דחכמתא עלאה. כלומר
ד"תסחון בנהרא (ב"א בחוורא) במבועא
דנפיק מחכמתא רבא ומרחם להו
לישראל :
חוטמא תאנא בצניעותא דספרא
חוטמא דזעיר אפין. בחוטמא
אשתמודע פרצופא. בהאי חוטמא
אתפרשא מלה דכתיב עלהעשן באפו
וגו'. עלה עשן באפו בהאי תננא

אתכללן אשא וגחלי דנורא דלי"ת

(נ"א בחוטמא אשחמור"ע ברצופא תלת שלהובין מתוקין בנוקבוי מהאי חוטמא אתפשטן תלת גווני תננא ואשא וגחלי דנירא דכתי' עלה עשן באפו ולי"ת) תננא בלא אשא ולא אשא בלא תננא וכלהו אסתליקו (נ"א אתדליקו) ונפקין מחוטמוי. ותאנא כד אתחברו תלת אלין דכלילן בהאי תננא דנפיק מחוטמא. אתקמט חוטמא ונש"ב ונפיק תננא אוכמא וסומקא ובין תרי (נ"א בתרי) גווני. וקרינן ליה אף וחימה ומשחית ואיתימא אף וחימה כתי' כי יגורתי מפני האף והחימה דאינון תננא אוכמא וסומקא. משחית מנ"ל דכתי' לפני שחת" את סדום ואת

עמורה. שחת המשחית בנורא דלי"ק מוקדה. ותאנא חמש גבוראן אינון בהאי זעיר אנפין ואסתלקו לאלף וארבע מאה גבוראן. ומתפשטאן בחוטמוי בפומא. בדרועי. בידין. באצבעין. ובג"כ כתי' מי ימלל גבורות". כתי' הכא גבורות וכתי' התם לך" הגדולה והגבורה. אלא הכי תאנא כד אתחבראן כלהו גבוראן כחדא אתקרי גבורה חדא. וכלהו נבוכן שלאן לנחתא מחוטמוי. ומהא תלין אלף (אלפין) וארבע מאה רבוא לכל חד מניהו ובהאי תננא דאפיק

מחוטמוי תלין אלף (אלפין רבוא)
וארבע מאה (וחמש) דמסטר
גבורה רא וכלהו גבוראן תלין
מהאי חוטמא דכתיב דור לדור ישבח
מעשיך וכו. וכד שארי גבורה דא
כלהו גבוראן מתלהטן ושטאן (נא
ונחתין) עד דנחתן ללהט החרב המתהפכת
כתיב כי משחיתים אנחנו את המקום
הזה. וכתיב לפני שחת יי את סדום
ואת עמורה וכתיב ויי המטיר על
סדום ועל עמורה. אלא הכי תאנא
לא דיין לרשעים וכו. אלא דמתהפכי
מ"ר למ"ה והיאך מהפכי והא כתיב

אני יי לא שניתי. אלא בכל זמנא
דעתיק רעתיקי רישא חורא (אתגלי"א
רעוא דרעוין אתגליין רחמין דברכין
אשתכחו בכלא. ובשעתא דלא
אתגליא כל זיינין (נא דיינין) דזעיר
אפין זמינין וכד יכול רחמי עביד
דינא ההוא עתיקא דכלא דרתנא
כד אתגלי"א עתיקא דעתיקין רעוא
דרעוין כלהו בוצינין דאתקרון בשמא
דא נהירין. ורחמי אשתכחו בכלא.
ובשעתא דלא אתגלי טמירא
דטמירין ולא אתנהרן אלין בוצינין
מתערין דינין ואתעביד דינא מאן

נרים להאי רינא רעוא דרעוין דלא
אתגלי וכו׳ מהפכין חי״ב״א רחמי
לדינא. ומה דאמר הכא מאת יי מן
השמים בזעיר אפין אתמר ומשמע
דכתיב מן השמים אש ומים. רחמי
ודינא. לאפקא מאן דלית ביה רינא
כלל. תאנא האי חוטמא זעיר וכד
שארי תנא לאפקא נפיק בכהילו
ואתעביד דינא ומאן מעכב להאי
חוטמא דלא פיק תנא דחוטמא
דעתיקא קדישא דהוא אקרי ארך
אפים מכלא והיינו דתניי יי׳
פסיק טעמא בגוייהו בכלהו אתר

דשמא אדכר תרי זמני פסיק טעמא
בגוייהו כגון אברהם אברהם יעקב יעקב
ישמאל שמואל כלהו פסיק טעמ בגוייהו
חוץ ממשה. משה דלא פסיק טעמ בגוייהו
מט אברהם אברהם בתראה שלים
קדמאה לא שלים דהשתא שלים
בעשר נסיוני. ובגין כך פסיק טעמא
בגוייהו דהשתא לא הוה איהו כקרמיתא.
יעקב יעקב בתראה שלים קדמאה
לא שלים דהשתא אתבשר ביוסף
ישראת עליה שכינתא. ועוד דהשתא
אשתלים בארעא אילנא קדישא.
כגוונא דלעילא בתריסר תחומין נשבעין

ענפין מה דלא בקדמיתא ובגיני כך
בתראה שלים קדמאה לא שלים
ופסיק טעמא בגוויהו. שמואל שמואל
טעמא פסיק בגויה מ"ט. בתראה
שלים קדמאה לא שלים דהשתא הוא
נביאה וקודם לכן לא הוא נביאה. אבל
משה משה לא אפסיק טעמא בגוויהו
דמיומא דאתיליר שלים הוה דכתיב
ותרא אותו כי טוב הוא. אוף הכא
פסיק טעמא בגוויהו. קדמאה שלים
בתראה שלים כלהו. ומשה באתר
דינא אמר לנחתא מעתיקא קדישא
רחמין לזעיר אנפין. דהכי תנינן כמד

חילא

חילא דמשה מכילקדרחמי. לתתא
וכד אתגלי עתיקא בזעיר אפין. בלא
ברחמי אתחזן. ודוטמא אשתכיך
ואשא ותנא לאתפיקכה"א זתהלתי
אחטם לך. ותאנא בתרין נוקבין
דחוטמא בחד נוקבא נפיק רתנא
להיט ומשתקעא בנוקבא דתהומא
רבא. ומחד נוקבא נפיק אשא דאוקיד
בשלהובוי ומתלהטא (בארבע אלף)
באלף וארבעמאה עלמין דכספטר
שמאאומאן דגרים לקרבא בהאי
אקרי אש יי אשא דאכלא ואוקיד
כל שאר אשין. והאי אשא לא

אתבכם

אתכסם אלא אבא שאל דמדבר אל
והא תנא דנפיק מנוקבא אחרא לא
אתכסם אלא מתנא דקרנא (ומדבח)
וכלא תליא בחוטמא. בגין כך פתח
וירח יי את ריח הניחוח כל אתעתד
תלין לארעא והאי חוטמא בתנא
ואשא סומקא. ובגין כך את קבל
ברעוא והאי (הוא) דכתיב ויחר אף
יי וחרה אפו. פן תחרה אף יי. כלא
בזעיר אפין את מר אלא בעתיקא
תאנא כתיב הטה אזניך ואנו שמע
האי (ל אתמשך צני עתיקא כפרא דרגא עתיקא
למשמע טב וביש ורא איהו)
אודנא ואתעבד הוחות שער

וחרה אף יי

ושער תלין על דהוא אודנא הוא
למשמע ואודנא אתעביד בר שומי
רשימין לגאו. כמה דעביד (בא זבאר) דרגא
בעקימא (להאי ולהאי). מ"ט בעקימא
(בא בגין דיתעכב קלא לאעלא במוחא וביחין ביה מזחא ולא בפחילן)

(בגין למשמע טב וביש) ותאנא מהאי
עקימא דבגו אודנא תלין כלאינון מארי
דגרפין דכתיב בהו כי עוף השמים יוליך
את הקול. ובעל כנפים יגיד דבר. בגו אודנא
נטיף מן חלחלי דמוחא להאי נוקבא
דאודנין. ומההוא נטיפא עייל קלא
בההוא עקימא ואתצליף בההוא נטיפא
בין טב ובין ביש. טב דכתיב כי שומע אל

אבין ית

אביונים י׳. ב״ש דכתיב וישמע י׳ ויחר
אפו ותבער בם אש י׳. והאי אודנא סתים
לבר. ועקימא עייל לגו לההוא נוקבא ד־
הנט׳ פאמן מוחא בגין למכנש קלא לגאו
דלא יפוק לבר ויהא נטיר וסתים מכל
סטרוי. ג״כ הוא רזא ורזא לההוא דמגל־
רזין. דמאן דמגלי רזין כאילו אכיח ש־
תקונא דלעילא דאתתקן למכנש רזין
ולא יפקון לבר. תנא בש״ע דזוחין
ישראל בעקו ושעו מתגלין מעל אודנין
כדין עייל קלא באודנין בדהוא נוקבא
דנט׳ ממוחא וכנש (נ״א ובנטר) במוחא
ונפיק בנוקבי דחוטמא. אתוער חוטמא

ואתחמם (נ״א ואתקמט) ונפיק אשא ותננא
מאינון נוקבין ומעין כלגבורין ועבי־ ומתערין
נוקמין. ועד לא נפקין מאינון נוקבין אשא
ותננא סליק ההוא קלא לעילא ובטש־
ברי׳חא דמוחא (נ״א ברישא במוחא) ונגדין תרין
דמעין מעיינין. ונפק מנחירוי תננא ואשא
בההוא קלא דנגיד לון לבר בההוא קלא
דעייל באודנין אתמשכאן ומתערן (נ״א ומתערבין)
כולי האי ובגין כך כתיב וישמע י׳ ויחר אפו
ותבער בם אש י׳. בההוא שמיעה דההוא
קלא אתער מוחא (כלא) תנא כתיב
הטה אהי אזנך (כלומר ארכין) (נ״א אודנין)
שית מאה אלף רבוא אינון מארהון דגדפין

דתלין באלין אודנין. וכלא אתקרון אזנ
יי ומחד אתמר הטה יי אזנך. אזנך בזעיר
אנפין אתמר. מסטרא דחד חללא דמוחא
תלין אודנין ומחמשין תרעין דנפקין מההוא
חללא דא הוא (ב"א.אית) תרעא חד דנ"ד
ונפיק ואתפתח בההוא נוקבא דאודנא
דכתיב כי אזן מלין תבחן. וכתיב ובוחן לבות
וכליות. ומסטרא דאתפשטותא דההוא
חללא דחמשין תרעין דאתפשטו בגופא.
באתר דלבא שארי מתפשט ההוא חללא
דחמשין תרעין ואודנא קרי ביה בחינה.
משום דמאתר חד מתפשטין (ב"א.בההוא נוקבא
דאודנא ומסטרא
דאתפשטותא דההוא חללא דחמשין תרעין אתפשט בגופא באתר
דלבא שארי ועל דא באודנא קרי ביה בחינה. ובלבא קרי ביה ברזינא.

ובליבא קרי ביה בחינה

דכתיב כי אזן מלין תבחן ובוחן לבות וכליות משום דמאתר חד מתפשטין.) תאנ בצני עות
השפרא במם דאודנא דא אבחן בין טוב
ובין ישיש כך כלא דבועיד אנפין אי"ת
סטרא דטב ודשמינא ושמאל רחמי
וחינא. והאי אודנא כליל במוחא. ומשום
דאתכלל במוחא בחללא חד. אתכלי
בקלא דעייל ביה ובאודנא קריב"ה שמיעה
ובשם עה דאתכלי בינה. שמע כלומר
הבן דא שתפיח (ב"א.ואתכלל) דכלא בחד
מתקלא אתקלסלין אלין למאריהון
דמארין את הבן. למשמע ולאסתלא
ולמנדע. ת"ח כתיב "שמעתי שמעך
יראתיך ונו'. האי קרא אשתמודע דכל

נביאה קד"ש אא (נ"א מ"ה ימנא) שמע ואסתכל
וידע ונקאים על תקונך אלין כתיב ראפתי
תמן יאות הוא לרחלא ולאתבר קמיה
האי בזעיר אפין אתמר כד אסתכל וידע
מה כתיב ויפעלך בקרב שנים חייהו. האי
לעתיק יומין אתמר. ובכל אתר דאשתכח
ויי ביו"ד ה"א תרי זמני או באלף דל"ת ו"ו
ה"א חד לזעיר אפין וחד לעתיק ארעתיקין
ואעג"ד כלהו חד וחד שמא אקרי. אתנין
אמתי אקרי שם מלא. בזמנא דכתיב
אלהים רחאי הוא שם מלא. דעתיק כלא
דזעיר אנפין. וכלא הוא שם מלא אקרי.
ושאר לא אקרי שם מלא כמה דאוקימנ'

ויצע אלהים שם מלא כנגד עת גנרא
ובכל אתר אלהים אתקרי שם מלא.
ויי כלא הוא בכללא. והוא זמנא
אתערון רחמין בכלא. ויפעלך בקרב
שנים חייהו. לעתיק יומין אתמר. מאן
פעלך זעיר אפין. בקרב שנים. אינון שנים
קדמוניות אינון. מי קדם ולא אקרון שנות
לא שנים קדמוניות אינון. מי קדם. שנות
עמים אלין מי עולם. והכא בקרב שנים
מאן שנים שנים קדמוניות. חייהו למאן
חייהו לזעיר אפין. דכל נחתין דיליה מאינון
שנים קדמוניות אתקרי מי. וכד"כ אמר חייהו
ברגז רחם תזכור. להוא חסד על אחוי

דעתיקא דעתיקין דכולא אתער רחמין לגבי
למאן דבעי לרחמא אלמאן דיאות לרחמא
תאנא אמר רבי שמעון אסותא
עלי שמיא ולכאלין דעלנא קמין
דהאי מלין אלין בכלהו עלמין זהאי
בלבאי מלי ובגופרוכתא עלאה דפרישא
עלנא מתטמרין וסלקין וגניזו להון עתיקא
דכלא גניזו סתמים מכלא וכד שרינא למרי
לאהניי דעין חפריא הכי דנימלין קדישין
מתערין הכא זכאה חולקיהון חבריא דהכא
וזכאה חולקי עמכון בעלמא דין ובעלמא דאתי
פתח ואמר ואתם הדבקים בי״י אלהיכם
וגו מאן שמא דקודשא כי ישראל דכתיב בהדי

אשרי ישראל מי כמוך וכתיב מי כמוך באלים
ה׳ משום דאתר בקודשא דלהון הוא בשמא
קדישא בעלמא דין ובעלמא דאתי ית׳ ר׳
מהכא דהתם לא מתפרשן מניה מדהוא
צרורא דצררין ביה צדיקיא ההד ואתם
הדבקים בי״י ולא כתיב הדבקים לי״י אלהכי
כתיב תאנא כד נחית מן דקנא יקירא
עלאה דעתיקא קדישא בתים וטמיר מכלא
משחא דרבותא קדישא דקנא דזעיר
אפין אתתקן בקנאה דלקח בתשעה
תקונין ובשעתא דנהיר דקנא יקירא
דעתיקא דעתיקין בהאי קנא דזעיר אפין
נגדין תליסר מבועין דמשחא עד אדני

בחמי דיקנא ומשתבדין ביה עשרה
ותרין תיקונין תמניא בגדין עשרין ותרין אתוון
דאורייתא דשמא קדישא (נוסחא) ובעלמא דאתי

משום דאתרבקנא דלעילא הכא בשמא קדישא בעלמא דין ובעלמא
דאתי תיר מהכא דהתם לא מתפרשין מהחזא צרורא דחיי דצדיקיא בי
צדיקייא הכא ואתרבקים ביי בשמש עלייכו כתיב ואתם הדבקים
כמוך עמנו שיב וכתיב מיכמוך באלים יי חשתא אתלוותא דעתא לאוקמי
למלכא גלאוכיר וקלא דדיקנא קדישא במבלא הוא מתתקן דיקנא עלאה
דיקנא קדישא בפי תיקונין זוהא איהו דיקנא דזעיר אנפין ב מבועין ומשחא
עלאה בהאי דיקנא ומשתכחן מיה לכ תקונין ומיניה נגרין כל איתוון דשמא
קדישא וכל נחית מן דיקנא דיקנא דא עלאה דעתיקא קדישא

ביה דיקנא דעיה אנפין

ואי תימא דקשלא אשתלח ולא אמר
שלמה אלא לחיין ולא קרי דיקנא
אלא הכי תנא בצניעותא דספרא כל
מה דאשתמר זבניז ולא אדכר ולא אתגלי
ההוא מלה לחוא מלה חוי עלאה ויקירא

כלא משום ובגד הוא סתם ענין
דיקנא משום דהוא שבחא ושלמות
ויקרותא דכל פרצופא גניזה קרא ולא
אתגלייא ותאנא האי דיקנא דאיהו
שלמותא דפרצופא ושפירותא דזעיר
אפין נפיק מאוזנין דחזיתו וכליק אחפי
בתקרובא דבוכמא מאי תקרובא
דבוסמא כל אלחייו בשעת המשתה
(ולא שמעתי) בשעה תקונין אתתקן
האי דיקנא דזעיר אנפין בשעדי
(דדיקנא) אוכמי מתתקן בתקנא
שפיר כנגד תקיף שפיר למחזי דכתיב
כחור כארזים

תקונא קדמאה מתסתקש שערא מלעילא
ונפיק החוא ציצא בוצינא
בקרדינותא זנפיק בשלא דאויר א
דליא חבטש בתחות שערא דר ישא
מתחות קוצין דעלאורנין זנחית מקמי
פתחא דאוחנין ונימי עד ישא
דחומא
תקונא חביבא. נפיק שערא סליקא דר
דחומא עד ישא לאחרא פתחא
דחומא. ונחית מתחת חומא עד ישא
אסרא דנמין על נמין דתקונא שפירא.
תקונא לתלית א. מאמציתא דדקנא
חוטמא מתחות תרין נוקבין נפיק

תד ארחאדוש ערין זעירין תקיפין מכל
להדהאו ארחאדושאר שערין בלין מהאי
גיסא ומהאי גיסא סחרנין דהחוא ארחא
ואורחא לא אתחזי לתתא כלל אלא
החוא אסחא דלעילא דנחית עד ישא
דשפוותן ותמן שקיעא דהחוא ארחא
תקונא רביעאה. נפיק שערא ואתתקן
וסליק וחפי בעלעין דתרגבא דכוסמין
תקונא חמישאה. פסיק שערא ואתחזיין
תרין תפוחין מכאן ומכאן סומקין
כהאי ורדא סומקא זמתרחטין במאתן
ושבעין עלמין דמתלהטין מתמן (נ"א מנהון)
תקונא שתיתאה נפיק שערא אכדין

לתקונא

חוטא בסחרניה דדיקנא ותלין עז
ר' שאר מעוי ולא נחית עד טבורא
תקונא שב' שיאה דלא תלין שער עד
פומא ופומא אתפני מכל סטרוי
ויהבין שער' בתקונא סחור סחור
תקונא תמ'נאה דנחתין שער' בתרוי דיקנא
ומחפיין קרדאדלאאתחזיאכהדין
שער' דקיקין נימין ועל נימין מלין
מכל סטרוי
תקונא תשיעאה (מתערבין שער' עם
אינון) דמתחברן (נ"א. אתמשכן)
שער' כלהו בשקולא כחד (נ"א מלי"א)
ואינון שער' דתלין כלהו

בשקולא שפיר כחד גבה תקיף מאר
נציח קרבין בתשעה תקופין דלין נגדין
ומפקין ט' מבועין חמשה דבוסר דלעי"ל
ומההוא משח רבות נגדין לכל אינון דלתת
ט' תקונין דלין אשתכחו בדיקנא דא
ובשל' זמותא תקונא דדיקנא דא אתקרי
(ברנש לתתא) גיבר תקיף דכל מאן דחמי
דיקנא קיימא בקיומיה תלי"א ביה גבורה
תקיפא עד כאן תקונא דדיקנא עלאה
רזעיר אפין
אמר רבי שמעון לרבי אלעזר ברי"ה
קום ברי (קדישא) כלהו תקונא
דדיקנא (נ"א. דמלכא) קדישא בתיקונוי

אלין. קם ה' אלעזר פתח ואמר מן המצר
קראתי יה ענני במרחב יה וגו'. עד מבטוח
בנדיבים. תנא הכא ס' תקונך דבר' קש
תא לחני תקונין אצטריך נוד מלכא בנין
לנצחא לשאר מלכין ולשאר עמין. ת"ש
כיון דאמר חניט' תקונין לבתר אמר בנו
נים סבבוני פשם "כי אמילם. אמר רבי
תקונין דאמינא למא' אצטריכנא. משום
דכלהו סבבוני ובתקונא דקא דאט תקונין
דאינו שם "צבאות אשצינון מן עלמא
הה"ד בשם "כי אמילם. ותנא בצני עותא
דספרא ס' תקונין אמר חד הכא. שי"ת
אינון בשמא קד"ישא. דשית שמהן ד"הוו

ותלת אדם. ואי"ת אמא תרין אינון. תלתא
הוו. דהא נדיבים כלל אדם הוו. תנא
ש"ת שמהן. הלת"ב. מן המצר קראתי
יה חד. ענני במרחב יה תרין. "י לי לא
אירא תלת "י לי בעזרי ארבע. טוב לחסות
בי"י חמשה. טוב לחסות ב"י שיתא. אדם
תלת דכת"ב "י לי לא אירא מה יעשה
לי אדם חד. טוב לחסות ב"י מבטוח באדם
תרי. טוב לחסות ב"י מבטוח בנדיבים תלת
ות"ח רזא דמלה דבכל אתר ד"אד"כר
אדם הכא. לא אדכר אלא בשמא
קד"ישא. דהכי אתחזי. משום דלא אקרי
(הוה) אדם אלא במה דאתחזי לי"ה ומא'

אלין. קם האלעזר פתח ואמר מן המצר
קראתי יה ענני במרחב יה וגו'. עד מבטוח
כנד"ים. תנא הכא ט' תקונין דכד"ק
הא לחני תקונין אצטריך נוד מלכא כנ"ן
לנמחא לשאה מלכין ולשאר עמין. ת"ש
כ"ן דאמר חני' תקונין לבתר אמר בנ"
גוים סבבוני בשם "י כי אמילם. אמר ר' יצ'
תקונין דאמינא למא' אצטריכנא. משום
דכתיב סבבוני וכתקונא דר' עקיבא דאמ' תקונין
דאינו שם "צבאות" אשצינון מן עלמא
הה"ד בשם "י כי אמילם. ותנא בצני עותא
דספרא ט' תקונין אמר חד הכא. ש"ר א'
אימן בשמאקד"שא. דשית שמהן ד"ה

ותלת אדם. ואי תימא תרין אינון תלתא
הוו. דהא נדיבים בכלל אדם הוו. תנא
ש"ת שמהן הלת"ב מן המצר קראתי
יה חד. ענני במרחב יה תרין. י"י לי לא
אירא תלת "י לי בעזרי ארבע טוב לחסות
ב"י חמשה: טוב לחסות ב"י שיתא. אדם
תלת דכת' ב"י לי לא אירא מה יעשה
לי אדם חד. טוב לחסות ב"י מבטוח באדם
תרי. טוב לחסות ב"י מבטוח בנד"בים תלת
ות"ח רזא דמלה דבכל אתר ד' אד"כר
אדם הכא לא אדכר אלא בשמא
נקד"ישא. דהכי אחזי. משום דלא אקרי
(הנה) אדם אלא במה דאת חזי לי"ה ומא'

ומה ד משמפא בהו אתקר׳ שמא קדיש׳
ות׳ערא ומה רבי׳ה אתקרי׳ ה׳ הוא אתקרי׳
אדם בכללא דתערא ומה רבי׳ה י״א
ומה דאשתלים מתערא אתקרי שמא קדישא ותערא ומה דבי׳ה
אתקרי ידוד אתקרי אדם בכללא תעלא ומה דבי׳ה)
ואר״ת תשעה תקונין דאמסמוד דיכא
ראכנעא שנאו. בגין דמאן דאחיד
ד״קנא דמלכא ואוקיד ליה כיקרו עילאה
כלמה דבעי מן מלכא מלבא עביד בגי״ה
מ״ט ד״קנא דיליה גופיה. אלא גופיה אוחד
בתר ד״קנא. ד״קנא לא אדיל בתר גופיה.
כ״א ד״קנא איהו עיקרא דכל גופיה וכל הדורא דתליא בתר
ד״קנא אזיל וכולא בד״קנא תליא״א (ול״ג מן וקנא עד גופיה)
בתרי גווני אתי האי חושבנא חדי״ק אמלן
תר״ן מן המצר קראתי יה תד. ענני במרחב

יה

אתחזי ליה. שמא קדישא. דכתיב
וייצר י״י אלהים את האדם בשם מלא
דהוא י״י אלהים כמה דאתחזי ליה ובגין כך
תכא לא אדכר אדם אלא בשמא קדישא
ותנא כתיב מן המצר קראתי יה ענני במרחב
יה תרי זמני י״ה לקבל תרי עלעי דשער
אתאחדן בהו. ומרחמא דישער אתמשכי
ותלין. שארי ואמר יי׳ לא אירא. יי׳ דיליה
בעזרי. בשמא דלא חסר. בשמא דהוא
קדישא. ובשמא דא אדכר אדם. ומה
דאמר מה יעשה לי אדם. הכי הוא דרנא
כל אינון כתרין קדישין דמלכא אתתקנ
בתקוניו. אתקרון אדם ד״קנא דכליל פלא

ומה

יהתרי. י"ל לא אירא תלת מה יעשה
לי אדם ארבע. י"ל נעוור חמש. ואנב
אראה בשונא שיתא: טוב לחסות בי
שבעה. מבטוח באדם תמנ"א. טוב
לחסות ב" מבטוח בנדיבים תשעה
(ה"א טוב לחסות ב" מבטוח באדם ו. טוב לחסות ב" מבטוח בנדיבים ט')
מן דמצר קראת יה מאי קא מ"ד אלא
דור כלמה האמר הכא על דתקונא
דד'קנא לקמה (ריש) יחזקאל אמר) מן
המצר קראתי יה מאתר דשארי ד'קנא
לאתפשטא דהוא אתר רחיק מקמי
פתחא דאורזין מעילא אתחזרת שעור
דר"שא ובג"כ אמרה יה"ה תר" זמני

באתר (ס"א ובתי) דאתפשט ד'קנא ונחית
מאודנו ושאר: לחתפשם אמר" י' לי לא
אירא דהוא אתר דלא דחיל (ס"א דחיק)
כל האי אצטריך ולו. אדם אתקרי ש"ך
האי אתפשטותא דא"א אצטריך) דוד
לאכנע תחותו' מלכין ועמין בגין יקרא
ד'קנא דא. ותאנא בצני עותא דספרא
כלמאן דחמי בחלמי'ה ד'קנא רבל נש
עלאה אחיד ב'ידיה או דאושיט ידיה
לנטע דשלים הוא עם עלא" ואדמי תחות'
אנון דמצ עיין לי'ה תנא מתתקן ד'קנא
עלאה בתש עה תקונין והוא ד'קנא רועי'ה
אפין בט תקונין מתתקן:

תלת מוחי דהוו בזעיר אפין ואשתכחן
בתלת חללי דגולגלתא דרישא וחד מוחא
שקיט על בוריה דכליל כל תלת מוחי
דאתמשך מניה משיחן כלילן שקילן
בשערי חוורי להאי זעיר אפין. לתלת
מוחי דביה ומשתכחן ארבע מוחי בהאי
זעיר אפין. בגין כך אשתלימן דפרשיות
דכתיבין בתפילין. דאתכליל בהו שמא
קדישא דעתיק יומין. ועתיק אתעדיק ביה
וזעיר אנפין. דהאי הוא שלימותא דשמא
קדישא דכתיב וראו כל עמי הארץ כי
שם יי נקרא עליך ויראו ממך. שפוי ממש
דאינון ארבעה ריסי בתי דתפילין. ובגינך

תקונא קדמאה מהתקן שערא מעידי
ונפיק מקמי פתחא דאודנין מתחי
קוצי דתלין על אודנין ונחתין שעינין
על נימין עד רישא דפומא. תאנא כמה
אלין נימין דבזקנא תקיפין יתיר מכל
נימין דקוצין דשערי דרישא. דשעדי
דרישא אריכין (וכפיק) והני לאו אריכין
ושערי דרישא מנהון שעיע ומנהון
קשישין. ובשעתא דאתמשכן שערי
חווריי דעתיק יומין לשערי דזעיר אפין
כתיב חכמות בחוץ תרנה. מאי בחוץ.
בהאי זעיר אפין. דמתחברין תרי מוחי
תרי מוחי ס"ד אלא אימא ארבע מוחי

חכמה בחון תחמה. והבא משתכחין דהא
עתיקרעתיקין סתימאין דסתימין לא אשתכח
ולא אזמין חכמתא דלית משום דאית ליה
חכמתא סתימא דכלא ולא אתפרש
ובגין דאתחברו ארבעה מוחין בהאי
זעיר אפין אתמשכן ארבע מבועין
מנהר לארבע עברו ומתפרשן מהאי
מבועא דנפיק מכלהו. ובגין אינון ארבע
ותאנא האי חכמתא דאתכלילאן ארבע
אתמשכא בהני שערי דאינון תלי"ן תלין
על תלין. וכלהו קשי"ן ותקיפין ואתמשכן
ונגדו כל חד לסטרוי. ואלף אלפין ורבוא
רבבן תלין מני' חמרל' יתהון בחושבנא

ה"ד קווצותיו תלתלים תלי רתלים.
וכלהו קשיין ותקיפין לאתבדה כהאי חלמיש
תקיף. וכהאי טנלא דאיהי תקיפא עיד
דעבדין גוקבין ומבועין מתתות שערא
ונגדין מבועין תקיפין לכל עיבר ועיבר
לכל סטר וסטר ובגין דהני שערי אוכמי
וחשופן כתיב מגלה עמוקות מני דישך
ויוצא לאור צלמות. ותנא דהני שערי
דזעירקא תקיפין (כד לחודוי) משאר שערי
דרישא. משום דהני בלחודיהו מתפרשן
ומשתכחן ואינון תקיפין בארחיהו. אמאי
תקיפין אי תימא משום רכלהו דינא לאו
הכי דהא בתיקונין אלין אשתכחו רחמי

(ודינא) ובשעתא דנחתין תלסר מבועין
נהרי דמשחא אלין כלהו רחמי. אלא
תאנא כל חני שערי דיקנא כל חדין
תקיפין. מ"ט כל אינון דרחמי בעין למהוי
תקיפין לאכפיא לדינא וכל אינון דאינהו
דינא אינהו תקיפין אינון ובין כך ובין כך
בעין למהוי תקיפין מתרין סטרין דבעי
עלמא רחמין. רחמי תקיפין ונצחין על
דינא וכד בעי דינא דיתקף ונצח על
רחמי וכו' בעי למהוי תקיפין מתרין
סטרין. דכד בעו רחמי שערי דאינון ברחמי
קיימין ומתחזיא. (ל"א. ומתאחדן) דיקנא באינון
שערי וכלא הוו רחמי וכד בעי דינא

אתחזיא דינא באינון שערי. וכל
אתקיים בדיקנא. זכה אתגלייא דיקנא
קדישא חודא בלהני וכל הני מתנהרין
ומסתחזין כמאן דאסתח בנהרא עמיקא
ממה דחזה ביה. ואתקרי כלהו ברחמי
ולית דינא אשתכח ולא הני תשעה כד
נחתין כחדא כלהו אסתחזין ברחמי. ובגין
כך אמר משה זמנא אחרא יי ארך
אפים ורב חסד. ואלו אמת לא קאמר.
משום דרזא דמלה אינון תשעה מכילין
דרחמין מעתיק יומין לזעיר אפין. וכד
אמר משה זמנא ותיינא. תשעה תקונין
אמר. ואינהו תקוני דיקנא ומשיחא כד

בזע"ר אפין ונתתין מעתיק יומין ונהי
ביה. ובגין כך אמת סל"א בעתיקא וה שתא
לא אמר משחזא אמת. תנא שער"י ד"ש
דזע"ר אפין כלהו ק"ש"ת תלין על תלין
ולא שע"ע חד אחמינא דתלת מותי
בתלת יתלי משיחין בההוא הין ממודא
סנ"מאה. ומשום הכי אחיד עתיק יומין
שקיטו שכיך כיחמר טב על דתלי"ה
שערו כלהו שע"ע ומשיחין במשחא
טב. ובגין כך כתיב ראש"ה כעמר נקא
והאי דזע"א אפין. ק"ש"ת ולא ק"ש"ע
דהא כלהו חלי"ן ולא מתקמטי. ובגין כך
חכמתא אתגנזת ונפיק אבל לא חכמתא

דחכמתא דאיהי שכיכה ושקטה. דהא
תניבן דלית דידע מוחה דעתיק יומין בר
אינון והאי דכתיב אלהים הבין דרכה והוא
ידע את מקומה. בזע"ר אפין את תמר. אמר
רבי שמעון בר"ב לקודשא בריך הוא
בעלמא דין ובעלמא דאתי
תקונא תנ"נא נפיק ש ערא וסליק מר"ש א
דפומא עד ר"ש א אחרא דפתחא
דפומא אונחית מתחות פומא עד ר"ש א
נימין על נימין בתקונא שפיר. קום ר' אבא
קום ר' אבא פתח ואמר כד תקונא דדיקנא
דא מתתקן בתקונא דמלכא (ג"א בתקוני מלכין)
(ג"א כד תקונא דא מתתקן בויקרא דמלכא אתחזי) כגבר תקיף שפיר

ר למחזי רבושלי"ט הה"ד. גדול אדוננו
ורב כח. וכד אתבסם בתקונא ד"קנא
י"קרא קד"ישא וי"שגדה ב"ה אקר' בנה"ן
ד"ל"ה אל רחום וגו'. והא' תקונא תנ"נא
אתתקן כד נהי"ר במה"רו ד"עת"ק "ומן אקר
ר"ב חסד וכד מסתכל' דא בדא אתקר
בתקונא אחרא ואמת. דהא נה"ר
אנפ"ה (ל"א. רא נה"ר דאנפ"ן) ותאנא נוש"א
עון אתקר' דא תקונא תנ"נא כגונא
ד"עת"ק קד"ישא. אבל משום דהוא
אורחא דנפ"ק:
בתקונא תל"תאה תחות תר"ן נוקבין
דחוטמא וש"ערין תקיפין זעירין מל"

ה"הוא אורחא. לא יתקרון הכא נוש"א
עון ועובר על פ"ש ע"ז אתק"מו בארת"ר
אחרא. ותנ"א תל"ת מאה ושב"ע"ם
חמ"ש חסד"ים כל"לן בחסד' ד"עת"ק
ומן דלהו אקרון חס"ר קדמא' דכת"ב
א"ח חסד"ך הר אשונים וכלהו כל"לן
בחסד' ד"עת"ק קד"ישא סת"מא דכלא
חסד רז"ע"ר אפין אקר' חסד עול"ם.
ובספרא רצנ"ע ותא קר' ביה לחסד
קדמאה ד"עת"ק "ומן רב חסד. ובז"ע"ר
אפין חסד סתם. ובג"נ כך כת"ב חכא ורב
חסד וכת"ב נוצר חסד לאלפים סתם.
ואוק"מנא ה"א' רב חסד מטה כלפ"י חסד.

לנהראליה זולאדלקא בוצינ׳ דתא
האי אורחא דנחית תרות תלין נוקבין
דחוטמא זעירין מלין לההוא אורחא
לא אקרי ההוא ארחא עובר עלי
פשע הלית אתר לאעברא לידה
בתרי גווני חד משום שעלי דאשתכח
בההוא אחרא הוא אתר קש״א לאעבל
וחד משום דנחית אעברא דההוא
אורחא עד דישא דפומא ולא ירדי
וע״ד כתיב שפתותיו שושנים סומק
כוורדא נוטפות מור עובר סומק
תקיף והאי אורחא דהכא בתריזוני
לא (פא.בתריזוני אגדים ולא) אתבסם

מכאן מאן בעי לאנזמא תלי זמני בטש
כידיה בהאי אורחא
תקונא דעאה נפיק שער או׳ אתתקן
וסליק וחפי בעולעוי בתקרובת
דנהמא דהאי תקונא יאה ושפירא
לאתחזי הוד והדר הוא (פא.הוד עלאה)
ותיבא חוד עלאה נפיק ואתעטר זנגידי
לאת אחרא (פא.להאי דעלעין) בעולעוי
דאתקרי הורתקן. ומהאי הוד והדר תלין
אלין לבושי דאתלבש בהו ואיתעדי
פורפיראי דקא דמלכא דכתיב הוד
והדר לבשת. תקונין דאתלבש בי״ה ו
ואתתקן בהאי דיוקנא דאדם יתיר לכל

קנא חמשאה פסיק שער ואת דחזון
תרין תפוחין מלאן ומלאן סומקן
האי ורדא סומקא ומתרחטן במארן
שבעין עלמין הני תרי תפוחין כד נחתין
מתרין סטרוי מנהירו דתרין תפוחין
קדישין עילאין דעתיקא אתמשך סומקא
את חוורא בהאי כתיב יאר לפניו אליד
ודחנך דכד נהרין מתפתח עלמא ונשתא
את עבדו סומקא כתיב ישא ״ פניו אין
כלומר יתהלך ולא ישתכח רוגזא בעלמא
תאנא כלהון נהורין דאתנהרן מעתיקא
קד״ש אתקרון חסדי קדמאי ובגין אינון
נהרין כל אינון חסדי עולם

ויתקנן ותאנא ואי תמר לך את נהר
בנהירו תדיקנא על אדם (נא. ר״א) ואת פשט
בשאר תקונין דילהון האי הוא נושא עין
פהאי גיסא ועובד על פשעמהאי גיסא
ובגין כך לחייו כתיב ובצני עותא נסבא
אקרי הוד והדר ותפארת דהא תפארת
הוא עובד על פשע שאל הא״ תפארת
לאיתקימנא אלא בתקונא תש״ עאדה
כד״א ותפארת בחורים כחם ותשן אקרי
תפארת וכי את תתקם (נ״א. אסתיר) אבמתקל
חד כלקיד אמר ד״ש ואות אנת רבי
אבא לאתברכא מעתיקא קדישא דכל

ברכאן נפקין מניה׃

תקונא שתיתאה נפ"ק שערא כחר חוטא
דשערי בסוזרנה דדיקנא (ב"א
ותל"ין עד רישא ומחלחלא מחיה עד סבורא. תניא תקונא דאהוא דאקו
פאת הזקן וא"ה חד מחמש פא"ד תל"ין
בחסד (וברחמי) ולא אבעי לחבלא האי
חסר כמה דאתמר. ובגין כך לא תשחית
את פאת זקנך כתיב:
תקונא שבי"עאה דלאתל"ין שערי ער
פ"מא ופ"מא אתפני מכל סטרוי
ותלתין שערין בתקונא כחור לי"ד
קום רבי יהודה פתח ואמר בגזרת עירין
פתגמא כמה אלף רבבן מתנשבן (ב"א מת"ש
ומתק"מן בהאי פומא ותל"ין מניה וכלהו

קם רבי יהודה

אקרון פה. ה"א ורוחפין. ל"א באם
ומההוא רוחא נפ"ק מפומא מתלבשן כל
אינון דלבר. תל"ין מהאי פומא ומהאי פומא
(ב"א. ווי"ו) מריאתפשט האי רוחא מתלבשן
ב"ה. כמה מ"א מהימני וכלהו פה"א אתקרין
ובאסר דהוא נפ"ק לא אתעבדא מלה
אחרא וכלהו (פוחת) מחכאן שאתל"ת
בההוא רוחא נפ"ק. תניא תקונא של"ט
על כלהו שיתא משום דהכא אתמנ"ן
כלהו נטמתאחדן ונגנ"כ ש"ע ושקילין
מחרנה דפומא ואתפני מכל סטרוי והאי
תקונא של"ט על כלהו משום דהכא
מתק"מן כלהו ומתאחדן. אמר ר' שמעון

צורה גו צורה. תקונא דשמא של"ם יי
ה"ם. וכמה אתפלגן. בר"ן קנא על אח
דאקרי אדם דכלילן דכר ונוקבא. וע"ד
כת"ב את האדם ככלו לרכר ונקבא
את לאפקא ולמסני וצא דנפיק מנ"ד
(מדכר ונוקבא) עפרי מן האדמה ד"ת
בגון ר"ן קנא. ופח באפיו נשמת חיים
טבדקא דגושפנקא גו בגו וכל כך למה
בגין לאשתלפא ולע"לא ביה תתים
דסתימא עלאה עד סופא דכל סתימ
(הה"ד ויפח באפיו נשמת חיים) נשמתא
דכל ח"י ע"לא ותתא תלין מוחא
נשמתא ומתק"ם בה. וה' האדם

לנפש חי"ה לאתרקא ולע"לא בתקונין
בנוונא דא ולאשלפא לחה"א (נ"א. מההוא)
נשמתא מדרגא לדרגא עד סופא דכל
דרגין. בגין דיהוי הה"א נשבותא משתכחא
בכלא ומתפשטא בכלא וגלגדוי כלא
בי"חודא חד ומאן דפסיקא "ד חודא מן
עלמא כמאן דפסיק נשמתא דא. ומה"ז
ת"ת נשמתא אחרא בר מהא. ובגין כך
שתצ"חוא ודוכרנ"ה מן עלמא לדר"ד דר"ן.
ה"א ד"ן קנא דאדם שאר ותקן כללא
דכר ונוקבא. כד אתתקן הא"ד"ן קנ בתקונוי
שאר מחדו" מב"ן תר"ן דרועין באחר דתל"ן
ע"ער דר"קנא דאתקרון (נ"א. דאתקרי)

תפארת. ואתפשט שם הא' תפארת ורתק"ן
תר"ין חד"ין ואשתלף לאחורוי ועבד נולגלת
דנוקבא כלא. סתימא מכל סטרוי. בש"ע לא
בפרצופא דר"ש. וכללא חדא אתעב"ד
בהא' תפארת ואקר' אדם. דכד ונוקבא ההוא
כתפארת אדם לשבת ב"ר ;
כד אתבר' פרצופא דר"ש דנוקבא תל"א
חד קוצא דש"ע מאחורוי דזעיר
אפין. ותל' עד ר"ש דנוקבא. ואתעד"ן
ש"ע ד' ר"ש הא כלהו סומק דכל"ן בגו
גווני הה' דכתי"ב ודלת ראשך כארגמן. מהו
ארגמן. גווני דכל"ן בגו גווני. תאנא אתפשט
הא' תפארת מטבורא דלבא ונק"ב

ואתעבר בנסא אחרא ותקין פרצופא
דמקבא עד טבורא. ומטבורא שא"ר
ובטבורא שלים. תן אתפשט הא' תפארת
ואתקן מעוי דדכורא וע"ל (ואתתקן)
בהא' אתר כל רחמין וכל סטרא דד חמ'
ותאנא בהני מ"ע אתאחדן שית מאה
אלף רבוא מאר' דרחמ'. ואתתקן בעל'
מ"ע. דכתי"ב על כן המו מ"ע לו ורחם
ארחמנו נאם ". תאנא אתפשט תפארת
כל"ל ברחמ' ובל"ל נהיגא. ואתפשט
רחמ' בדכורא ואתעבר ונק"ב (ב"א וגה"ר)
לסטרא אחרא ותקין מ"ע דנוקבא
ואתתקנו מעהא בסטראדינא. תאנא

תרין אלין יתיר מערנה איגון
ותאנא בצניעותא דספרא אתפשט רזוא
ואתתקן בתיקונוי. אתתקן תקונא
דכסותא דכיא. והאי הוי אמה דכיא.
ארכיה דההוא אמה מאתן ואר־בעין
ותמניא עלמין וכלהו תלין בפומא דאמה
דאתקרי יוד וכיון דאתגליא יוד פומיה דאמה
אתגלי חסד עלאה והאי אמה חסד הוא.
דאתקרי ותלי (נא. והאי חסד הוא דאתלי) בהאי פום
אמה. ולא אקרי חסד עד דאתגליא יוד
דפום אמה. ות״ח דלא אתקרי אברהם
שלים בהאי חסד עד דאתגליא יוד דאמה
וכיון דאתגלי אקרי שלים ההוא התהלך

אתתקן דכורא בסטריה במאתן ותמניא
וארבעין תקונין דכלילן ביה מנהון לגו
ומנהון לבר. מנהון רחמי ומנהון דינא
כלהו דדינא אתאחדן בדינא דאחורי
דנוקבא אתפשטת תמן. ואתאחדו
ואתפשטו בסטרהא. ותאנא חמשה
עשר תא (נא. ותיקונין) אתגלין בה. בסטר א
דרינין חמשה. תרין דה (נא. בסטרא דדינא ודינא)
אתפשטן במאתן וארבעין ותמניא
ארחין. והכי תאנא קול באשה ערוה
שער באשה ערוה. שוק באשה ערוה
יד באשה ערוה. רגל באשה ערוה. לאף
על גב דתרין אלין לא שניוה חבר־נא

לפני והיה תמים. תמים ממש. וכתיב
ואהיה תמים לו. ואשתמרה מעוני. מאי
קא מיירי רישא וסיפא. אלא כל דגלי
האי יוד ואשתמר דלא עיילי ליוד ברשות
אחרא ליהוי שלים לעלמא דאתי ולהוי
צריר בצרורא דחיי. מאי ברשותא אחר
רפתיב ובעל בת אל נכר. ובגין כך כתיב
ואהיה תמים לו דכין דהוא תמים בגלויי
דיוד ואשתמרה מעוני. וכין דאתפשט
אמה דא אתפשט כתר גבורה מאינון
גבוראן (בשמאלא) דנוקבא ואשתקע
בנוקבא באתר חד. ואר שים בערי דא
כסותא דכל גופא דנוקבא ובההוא אתר

אקרי

אקרי ערוה דכלה אתר לאצנעא להוא
אמה דאקרי חסד בגין לאתבסמא גבורה
דא דכליל חמש גבוראן בהאי חסד
דכליל בחמש חסדין. חסד ימינא גבורה
שמאלא. אתבסם דא בדא ואקרי אדם
כליל מתרין סטרין. ובגין כך בכל דיו
כתרין אית ימינא ושמאלא דינא ורחמי
תאנא עד לא זמין תקונוי דמלכא עתיקא
דעתיקין בנה עלמין ואתקין תקונין.
לאתקיימא ההוא נוקבא לא אתבסמא
ולא אתקיימו עד דנחית חסד על אה
ואתקיימו. ואתבסמו תקוני נוקבא בהאי
אמה דאקרי חסד. הה"ד ואלה המלכים

אשר

אשר מלכו בארץ אדום אתר דכל
דינין משתכחין תמן (ואינון תקונ' אתתא
אשר ה'ו לא כת'ב אלא אשר מלכו
ולא אתבסמו עד דאתתקן כלא ונפ'ק
הא' חסד ואת'שב בפומא דאמה ההד
רימת. וימת דלא אתק'ימו ולא אתבסמו
דינא בדינא. ואי' ת'מא אי'הכי ד'ד'נא
כלהו והא כת'ב וימלוך תחת'ו שאול
מרחובות הנהר והא לא אתח' ד'נא.
דתנינן רחובות הנהר אי'הו בינה דמינה
מתפתחין חמש'ין תרע'ין דנהור'ין ובוצינין
לשית סטרי עלמא. תאנא כלהו דינא
בר מחד דאתק'ם בתראה והא' שאול

מרחובות הנהר דא הוא חד סטר — א
דאתפשט ונפ'ק מרחובות הנהר (כלהו
לא אתק'ימו. לא ת'מא דאתבטלו ולא
דלא אתק'ימו בההוא מלכו (דבסטר נוקב)
עד דאתער ואתפשט הא' בתר אד
כלהו דכת'ב וימלוך תחת'ו הדר מא'
הדר חסד עלאה. ושם ע'רופעו מא'פע'ו
בהא'פע' ברנש דזכ' לד'וחא דקודשא
ושם אשת'ו מה'יטבאל. בכאן אתבסמו
דלא בדא. ואתקר' אשת'ו מה דלא כת'ב
בכלהו מה'יטבאל אתבסמותא ד'א
בדא. בת מטרד תקונ'ין דמסטר גבורה
בת מ' זהב אתבסמו ואתכלילו דא בדא

מי זהב רחמי ודינא כאן אתדבק
אתתא ברכורא בסטרוי אתפרש
בדרועין בשוקין :
דרועין דרכובא חד ימינא חד שמאלא
דרועא קדמאה (ב"א קיש"א)
תלת קשרין אתקשרו ביה ואתכלילו
דרועין ואתכלילו ס"ד אלא ג' קשרין
בשמאלא וכ"ג דרועא לא כתיב אלא
חד אבל ימינא לא כתיב ביה זרוע אלא
ימינך י' ימין י' אתקר' בתלת קשר'
דאבהתא ראחסינו לחולקיהון וא' תמ
הא בתלת חלל' מוחא דגולגלת משתכ
תאנא כלהו נ' מתפשטין ומתקשרין בכ

בימינא ותלת קשרין בשמאלא תלת קשרין לימינא

גופא

גופא וכל גופא אתקשר בהני תלת
מתקשרין בגרונא ימינא וכ"כ תאיב
דוד ואמר שב לימיני משום ד"ר הוא
אתחבר עמהון דאבהתא וית"ב תמן
לכורסיא של"מ תא וכ"כ כתיב אבן
מאבני הבונים וגו משום ד"ת"ב לימינא
היינו תכת"ב ותנוח ותעמוד לגורלך לקץ
הימין כלומר כמאן דזכי לחביבות המלכא
וקבי"ל ליה חחזו ימי"ה
וזכאה חולקיה דמאן דפריש מלכא ימינ
והאי ימינא כד ית"ב קשרין אתפשטו ודרוע
לא אושיט יד"ה (ב.א. וקשרין לא אתפשטן ודרועא)
לא אושיט יחיב
בתלת קשירין האמרן וכל מתערין חי"ב"א
מתפשטן ב' זרועא מתערין תלת אחרנין

דאינון דינא קשיא ואושיט דרועא
וכד אושיט דרועא ידא מינא הוא אבר
אתקרי זרעי זרועך הנטויה (ג"א. תלת קשרין
אתקשרו ביה ואתכלילו תלת קשרין דמינא ותלת קשרין דשמאלא
בג' קשרין דאבהתא דאחבינו לחולקיהון. ואית מאן דאמר בג' חללי מוחא
דגולגלתא משתכחין. תאנא כולהו תלת מתפשטן ומתקשרין בכל
גופא וכל גופא אתקשר בהני תלתא ומתקשרין בכל גופא וכל גופא
אתקשר בהני תלתא ומתקשרין בדרועא ימינא והאי מינא כל תלת
קשרין לא אתפשטו ודרועא לא אושיט ויתיב בחלת קשרין דאמהן
וכך חייבי מתערין מתערין תלת אחרנין דאינון דינא קשיא ואושיט
דרועא דאקרי זרועי זרועך הנטויה

בהני תלתא

בזמנא דג' אלין אתכלילן בג' אחרנין אקרי
כלא ימינא ועבד דינא ברחמי ההוא דימינא
זי נאדרי בכח ימינך תרעין אויר. בגין
דמתערן רחמי בהו. ותאנא בהאי ימינא
מתאחדן תלת מאה ושבעין אלף רבוא
דאקרון ימינא ומאה ותמנין וחמשה אלף

רבוא מזרוע דאקרי זרועי. מהאי ומהאי
תלייא זרועא והאי והאי אקרי תפארת
כתיב מוליך לימין משה הא ימינא.
זרועהא שמאלא דכתיב זרוע תפארתו
דא בדא. ותאנא בידא שמאלא מתאחדן
ארבעמאה וחמשין דבוא מארי תריסין
מתאחדן בכל אצבעא ואצבעא ובכל
אצבעא ואצבעא עשר אפין מארי
תריסין משתכחין. פוק וחשוב כמהאינון
דבידא. והוהוא ימינא אקריועאקדיש
דאתי מדרועא דימינא מתלת קשרין
ואף על גב דאקרי ד' הויועא (דכתיב
ג"א. וכתיב) והנה ידי עמך. ומתאחדן מהאי

אלף וארבערבוא ותמנ"א וחמש מאה
ארפין מאריהון רשׁוּעין בכל עלמא
ואקהון יד"י עלאה. יד"י תתאה ואף ע
גב דבכל אתר יד"י שׁמאלא. זכו ימ"ן
אתכלל ידא בזרועא והו"ע. ואקר
ימ"ן. וא' לאן יד"י תתאה. תאנא כד
מתערין דינין קש"ן לאחתא בעלמא
הכא כת"ב סוד"י ל"ר"י"ן. ותאנא
בצנינותא דספרא דכל דינין דמשתל
מדכורא תקיפין בריש"א וני"חין בסופא
ובל דינין דמשתכחין מנוקבא ני"חין בר
ותקיפין בסופא. ואלמלא דאת עב"ד
בחרא לא יכלין עלמא למסבל. עד דע

דעתיק סתימא דלא אתידע מאן
וחבר לון לאתבסמא כחדא ופריש
לון אפיל דורמשא לזעיר אפין ופריש
לנוקבא מאחורוי דסטרוי ואתקין לדי
כל תקונהא ואצנעה ליומא דילי
מיתהא לדכורא חד"ד ויפל"י אדה"ש
תרדמה על האדם ויישן. מהו ויישן דהא
הוא דכת"ב עורה למה תישן"י ויקח אחת
מצלעותיו. מא' אחת. דא ה"א נוקבא
כד"א אחת היא יונתי תמתי וכלקא
אתתקנא. ובאתרהא שקיע רחמי
חסד הד"ד ויסגור בשר תחתנה וכת"ב
הסירותי את לב האבן מבשרכם ונתתי

קשיאוכל דינין לא אתערבו (ס"א אתערו)
קמיה (ס"א וכל דינין אתערו עמיה) ת"ח מה כתיב
ויה' בהיותם בשדה. בשדה דאשתמודע
לעילא בשדה דאקרי שדה תפוחים
ונצח הא' דינא לאחוהא משום דהוי
קשיא מניה. ואכפיה ואטמרי תחות
על דאתער בהא' קב"ה ואעבר"ה מקמי
וישקעה בנוקבא דתהומא רבא וכלי
לאחוי בשקוצא דימא רבה דמבבם דמע
עלאין. ומנהון נחתין נשמתין לעלמא
אינש לפום אורחוי. ואע"ג דטמיר
איגון. מתפשטין דא בדא ואתעבידו
גופא חד. ומהאי גופא נחתין נשמתהון

לתפוחים

דרשי"ע"א חיבי"א תקיפי רוחא מתרוייהון
כחדא ס"ד. אלא ראלמטרוי ודאלמטרוי
זכאין אינון צדיקי"א ומשלפי נשמתהון
מהאי גופא קדישא דאקרי אדם דכלילי
כלא אתר דעטרין וכתרין קדישין
מתחברן תמן בצרורא דאתקלא (ס"א דאתכלא)
זכאין אינון צדיקי"א (נ"א אתתקבל"א) דכל הני
מלין קדישין דאתמרו ברוחקדש עלאה
דוא דכל קדישין עלאין אתכלילן בי
אתגלין לכומלין דעלאין ותתאין ד"תין
להון זכאין אינון מאריהון דמארין מחצד
תקלא ומלין אלין תנדעון ותכתכלון בהו
תנדעון למאריכון אפין באפין עינא

בע"נא. ובהני מלין תזכון לעלמא דאתי
הה"ר ויהי שת ד' ימים והשבות אל לבבך נ
י"י עת"ק יומין. הוא הלהים וכלא הוא חד
דין שמ"ה לעלם ולעלמי עלמי"א
אמר רבי שמעון חמינא עלאין לתתאי
ותתאין לעילא עלאין לתתאי דיוקנא
דאדם דהוא תקונ' עלאה כללא דכלהו
(חבר) תאנא כת"ב וצד"ק יסוד עול"ם
דכלי ש"ת בקרטופא כחדא. והא"ה הוא
דכת"ב שוקדי עמוד"י ששי ותא"ב בצני"ע
דכפרא. באדם אתכלילו כתרין עלאי
בכלל ובפרט. ובאדם אתכלילו כתר"
תתאין בכלל ובפרט. כתרין עלאי

בכלל כמה דאתמר בדיוקנא דכל דהני
תקונין (ס"א ד'יוקנין) בפרט באצבעך דידך
חמש כנגד חמש. כתרין תתאין. באצבעין
דרגלין דאינון פרט וכלל. דהא גופא לא
אתדז' בהד"ה. דאינון לבר מגופא. ובג"כ
לא הוו בגופא דגופא אעד"ו מנ"ה. א"
הכי מאי ועמדו רגלין ביום ההוא. אלא
רגליו דגופא מאר"הון דדינין (ס"א דמאר"ן)
למעבד נוקמין ואקרון בעלי רגל"ם.
ומנהון תקיפין. ומתאחדן מאר"הון דדינין
ד'לתתא בכתרין תתאין. תאנא כל אינון
תקוני דל'עילא דבגופא קד"שא (בדכר ונוקבא)
כללא דאדם אתמש"ך דא מן דא.

ומתאחדן דא בדא. ואשקן דא לדא
כמה דאתמשח דמא בקטפין דורידין
לדא ולדא. להכא ולהכא. מאתר דא
לאתר אחרא. ואינון משקין (נ"א. קמ"ש)
דגופא (נ"א. לגופא) אשקין דא לדא
מטהרין דא לדא. עד דאנהירו כלהו
עלמין ומתברכאן בגינהון. תאנא כל
אינון כתרין דלא אתכללו בגופא כלהו
רחיקין. ומסאבין ומסאבן כל מאן דקרב
לגבייהון. למנדע מנהון מלין. תאנא מאי
תאיבותא דילהון לגבי תלמידי חכמים
אלא משום דתמן בהו גופא קדישא
ולאתכללא בהו בההוא גופא. וכי תימא

אי הכי הא מלאכין קדישין ורוחין
בכללא דגופא. לא דמו אלו לרוחין
מכללא דגופא קדישא. לא חזו קדישין
ולא מתקיימי. וכתיב וגוייתו כתרשיש
וכתיב וגבותם מלאות עינים. ותאנא
דברייאל כלהו בכללא דאדם. בר מהני
דלית תהון בכללא דגופא דאינון מסאבין
ומסאבן כל מאן דקרב בהדייהו. ותאנא
כלהו. מרוחא דשמאלא דלא אתבהם
באדם משתבחין. ונפקן מכללא דגופא
קדישא. ולא אתדבקו בים. ובג"כ כלהו
מסאבין. ואזלין וטאסין עלמא ועיילין
בנוקבא דתהומא רבא לאתדבק בההוא

דינא קדמאה דאקרי קין דנפיק בכלל
דגופא דלתתא ושאטין וטאמין כל עלמ
ופרחן ולא מתדבקאן בכללא דגופא
ובגיניכך איתון לבר מכל משריין דלעילא
ותתא. מסאבין איתון בהו. כתיב מחוץ
למחנה מושבו וברוחא דאקרי דבר
דאתבסם יתיר בכללא דגופא קדישא
נפקין אחרני דמבסמן יתיה ומדבקין
בגופא ולא מתדבקן. כלהו תליין באוירא
ונפקין מהאי כללא דאלין מסאבין ושמע
מה דשמעין מעילא ומניהו ידעי לתתא
דקאמרי להו ותאנא בצניעותא דספלא
כיון דאתבסמו לעילא כללא דאדם דכו

מה
גופא
קדישא

ונוקבא. אתחברו זמנא תליתאה ונפק
אתבסמותא דכלא. ואתבסמו עלמין
עלאין ותתאין ומכאן אשתכלל עלמא
דלעילא ותתא. מסטרא דגופא קדישא
ומתחברן עלמין ומתאחדן דלא בדא
אתעבידו חד גופא. (ובגין דכלהו חד
גופא שכינתא לעילא. קב"ה לעילאקבה
לתתא ומשלפא רוחא ועיילא בחד
גופא ובכלהו לא אתחזי אלא חד
ק"ק צבאות מלא כל הארץ כבודו.
דכלא הוא חד גופא. תאנא כיון דאתבסמו
דבדא (כתיב תורי נהבנעשה לך עם
נקודות הכסף אתקשרו ריגא ורחמי

שכינתא
לתתא

(ב"א. אתבסמא ר"נא ברחמי) ואת בסמת בת נוקבא
בדכורא. ובגין כך לא פלקא דא כלא
דא כהא תמר דלא פלקא דא בלא דא
ועל האי תנינן מאן דאפיק קורמיה בהאי
עלמא מכללא דארם. לבתר כד נפיק
מהאי עלמא עייל בכללא דאדם
דאקרי גופא קדישא. אלא באינון דלא
אקרון אדם. ונפיק מכללא דגופא. תניא
תורי זהב נעשה לך עם נקודות הכסף
דאתבסמו דינא ברחמי. ולית דינא דלא
הוו ביה רחמי. ועל האי כתיב נאוו לחיין
בתורים צואוך בחרוזים. בתורים כמה
דכתיב תורי זהב נעשה לך. וגו בחרוזים

(ב"א. הוא מקדשא דלא) ומקדשא וכל דא
מרא תבסמת בדכורא ואת עביד
כללא דאדם ודא הוא כלל אדמה ימנות.
מאי מהימנותא. דבגויה אשתכח כל
מהימנותא. ותאנא מאן דאקרי אדם
ונשמתא נפקת מניה ומית אסיר למיבת
ביה נביתא למעבד ליה לינה על אדעא
משום יקרא דהאי גופא דלא יתחזי ביה
קלנא דלתתא אדם ביקר בל ילין אדם
והוא יקיר מכל יקרא כל ילין מ"ט

משום דאי יעבדון הכי נמשל כבהמות
נדמו. מה בעירי לא חזו בכללא דאדם
ולא אתחזי בהו רוחא קדישא אוף הכא
כבעירי גופא בלא רוחא והאי גופא
דהוא יקרא דכלא לא יתחזי ביה קלנא
ותאנא בצניעותא דכפרא כל מאן
דעביד לינה להאי גופא קדישא בלא
רוחא עביד פגימותא בגופא דעלמין
דהא בגין דא לא עביד לינה באתרא
קדישא בארעא דצדק ילין בה (נ"א לחרא
קדישא דמלכא בארעא דכתיב צדק ילין בה) משום דהאי
גופא יקרא אתקרי ר' יוקנא דמלכא ואי
עביד ביה לינה הוי כמאן דעבד לינה

נמשל כבהמות נדמו) תאנא ויראו בני
האלהים את בנות האדם (נ"א בני האלהים)
אינון דאסתמרו ונפלו בנוקבא דתהומא
רבא. את בנות האדם. (האדם הידוע)
וכתיב וילדו להם המה הגבורים אשר
מעולם וגו'. מההוא דאקרי עולם
כדתנינן מי עולם אנשי השם מנדעין
נפקו רוחין ושדין לעלמא לאתדבקא
ברשי"ע. הנפילים היו בארץ לאפקא
אלקא אחרנין דלא הוו בארץ. הנפילים
ע"א ועז"אל הוו בארץ. בני האלהים
לא הוו באתר אחרא הוא וכלא אתמר
כתיב ויבחרם "פ עשה את האדם

בארץ לאפקא אדם דלעילא דלא הוי
בארץ. וינחם ״ האי מוציר אפין אתמר
ויתעצב אל לבו. ויעצב לא נאמר אלא
ויתעצב. איהו את עצב. דכי׳ה תל״א
מלתא לאפוקי מאן דלא את עצב
אל לבו בלבו לא כתיב אלא אל לבו
כמאן דאת עצב (ומקבל) למאריה
דאחוי האי ללבא וכל לבין. דיאמר ״
אמחה את האדם אשר בראתי מעל פני
האדמה וגו׳ לאפקא אדם דלעילא וא
תימא אדם דלתתא בלחודוי לא אין
לאפקא כלל. משום דלא קאים דאבל
דא. ואלמלא חכמה סתימא דכלא כלא

את תקן כמו׳ישא. ה״ד אני דוכמה
שכנתי ערמה. אלא תקנה. שכנתי אלא
שכינתא דלעילא האי תקונא דאדם
לאקאים עלמא. ה״ד יי בחכמה יסד
ארץ וכתיב נגד מצא תן בעיני יי ותאנא
כלהון מוחי תלין בהאי מוחא. דחכמה
הוא כללא דכללא הוא ודאדם חכמה
סתימא דכא אתתקן ואתתקן תקונא
דאדם לאתיישבא כלא על תקוניה
כחד. באתריה הדא דחכמה תעוז
לחכם מעשרה שליטים דאינון תקונא
שלימא דאדם ואדם הוא תקונא דלתר
מנייהו קאים רוחא (ה״ד כי האדם ידאם

לעינים וי"י יראה ללבב ראיתו בלגו לגו
ובחמי תקונא דאדם אתחזי שלימותא
מחימנותא דכל אינון קאים על כורסי"א
דבתיב ורמות כמראה אדם. עלין
שלמעלה וכתיב ואדרו עם ענני שמיא
כבר אנש את חוה ועד ערק יומיא
מטא וקדמאי חקריבוהי. עד כאן נפתחין
מלין תרין טעמין. זכאה חולקיה דמאן
דיד עו וישגח בהון. ולא יטעך בהון
דמלין אלין לא אתיהיבו אלא למאן
מארין ומחצדי חקלא דעלמא ונפקין
דגחם כי ישרים דרכי"י וצדיקים ילכו
בם ופושעים יכשלו בם. תנא בבא ל

ארים קליה ואמר אי במלין דיליה
דאתגליין הכא אתגלי חבריא באורא
דעלמא דאתי ואשתלקו מהאי עלמא
אות ושפיר הוה בגין דלא אתלין להד
מכנף עלמא. הדר ואמר. הדרי דהאי
קמיה דעתיקא דעתיקין סתימא דכל
סתימין דהא לא ליקרא דילה עבד נא
ולא ליקרא דבית אבא ולא ליקרא
דחפריא אלין אלא בגין דלא יטעון
באילנא דחיי ולא יעלון בכסופא דלתרעי
פלטרין ולא ימחון בידהון ויזמה חולקי
עמהון לעלמא דאתי. תנא עד לא אתפקו
חבריא מהאי אדרא. מית רבי יוסי

בר יעקב ור' חזקיה ור' יאשא וחמן חברייא
דהוו נטלין לגמלאכין קדישין בההוא
פרסא ואזלי שמלה ואשתכחו צוחו ואמרי
שמא דמ"ג זוטא אתגזר עלנא לאתעניש
דאתגלי על ידנא מה דלא אתגלי מיום
דקאים משה על טורא דסיני דכתיב
ויהי שם עם יי' ארבעים יום וארבעים
לילה וגו'. מה אנא מכא אי גגין דא"ב
אתענשו. שמעקלא זכאה אנת ל"ש
זכאה חולקך וחבריא דקיימין
בחדוה דמא אתגלי לכון מהדלא אתגלי
לגבל חילא דלעילא אבל ת"ח דהא
כתיב בכבודו יסדנה ובצעירו יציב

דלתיה וכ"ש רברעין כגי ותקיף אתדבקן
נפשתהון בשעתא דאר אתנכיבו זכאי
חולקהון דהא בשלימותא אסתלקון
(דלא הוה כן לאינון דהוו קמייהו אמאי
מיתו) תנא בעוד דאתגליין מיין
אתרגישו עלאין ותתאין (ראינו רתיכין)
וקלא אתער במאתן וחמשין עלמין
דהאבדין עתידין לתתא אתגליין ועד
(ועור ב"א) דאלין מתבסמן נשמתייהו
באינון מלין. נפקא נשמתייהו בנשיקה
ואתקשרו בההוא פרסא ונטלין להו
מלאכי עלאי וכלקין לון לעילא ואמאי
אלין. משום דעאלו ולא נפקו זמנא

אחרא מן קדמת דנא וכלהו אחרנין
עאלו ונפקו. אל"ש כמה זכאה חולקהון
דהני תלתא וזכאה חולקנא לעלמא
דאתי. בגין דא. נפק קלא תניינות ואמר
ואתם הדבקים בי"י אלהיכם חיים כלכם
היום. קמו ואזלו בכל אתר דהוו מסתכלי
סליקיהין. אל"ש שמעמנה דעלמא
מתברך בגינן והוו נהרין אנפוי דכלהו
ולא הוו יכלין בני עלמא לאסתכלא
בהו. תאנא עשרה עאלו ושבעה נפקו
והוה חדי ר"ש ור' אבא עציב. יומא חד
הוה יתיב ר"ש ור' אבא עמיה. אר"ש
מלה וחמו לאלין תלתא דהוו מיתין

להו מלאכין עלאין ומחזיין להו גנזין
ואדרין דלעילא בגין יקרא דלהון. והוו
עיילי לון בטורי דאפרסמונא דכי"א נח
רעתיה דר' אבא. תאנא מההוא יומא
לא אעדו חברייא מבי ר"ש וכד הוה
ר"ש מגלה רזין לא משתכחין תמן אלא
אינון והוה קארי להו ר"ש שבעה אנן
עינ"י רכתיב שבעה אלה עיני יי' משו
אתמר. אר' אבא אנן שירתא כוצינו
דנהרין משכי"א אנת הוא שבי"עאה
דכלא דהא ליתקיומא דשרתא בר
משבי"עאה. דכלא תלי בשבי"עאה.
דיהודה קארי ליה שבת דכלהו שיתא

מתברכין רכתיב שבת לי׳ קדש ל׳
מה שבת לי׳ קדש אוף ל״ש שבת לי׳
קדש: אר״ש תוהנא על הדהוא חני׳
חרצן מארי דשערי אמאי לא אשתכ׳
בבי אדרא דילן בזמנא דאתגליין מלין
אלין קדישין. אדהכי אתה אלידו
ותלת קטפורי נהירין באנפוי א״ל ר״ש
מ״ט לא שכיח מר בקרדוטא (ב״א בקרטמא)
גליפא דמארי כיוקנא דהלולא. אמר
ליה חיד ר״ שבע יומין אתבדירו קב״ה
קב״ה כל אינון ר״תון ו״ש תכדון עמי
עד לא עיילתון בבי אדרא דלכון ומנו
לאשתכא זמין קשי׳ בכתפוי ואנא

ומין וב עינא קמיה לאשתכא זמין תמן
וכדין קטיר בכתפוי ולא יכילנא דהדהוא
יומא שדרני קב״ה למעבד נסין לרב
המנונא סבא וחברוי דאתמסר
בארמונא (ב״א בקיסריא) דמלכא ואתחשב
להו כנ״א דרמינא להו כוכבלא דהימל
דמלכא ואתקטרון בקטרוי דמיתו
אתרע״ם וחמשה פרדשכי ואפילקנא
לרב המנונא וחברוי דרמינא (ב״א ואזילנא
ואתקטרנא אהדין קשתא ואשתזבו ומינא
קמייהו נהמא ומי״א הלא אכלו תלתא
יומין. וכל הדהוא יומא לא בדילנא מנייהו
וכדאתינא אשכחנא פרשא דנטלו כל

אינון דמכין ותלת מן חבר"א עלי
ושאילנא לון ואמרו חולקא דקורשא
בריך הוא מהלולא דר"ש וחברו זכאה
אנתי רבי שמעון וזכאה חולקך וחולקא
דאינון חבר"א דיתבין קמך כמה דרינן
אתתקנו לכון לעלמא דאתי כמה בוצינין
דנהורין תמינין לנהרא לכו ות"ח יומא דין
בגינך אתעטרו חמשין כתרין לרבי פנחס
בן יאיר חמוך ואנא אזילנא עמיה בברה
אינון נהרי דטורי דאפרסמונא דכי אשתא
בריר דוכתיה ואתתקן (פ"א ואנא הא חדינא דהא)
אמר ליה קטירין צדיק"א בקרטופ דעטרין
בריש ירחי ובזמני ושבתי יתיר מכל שאר
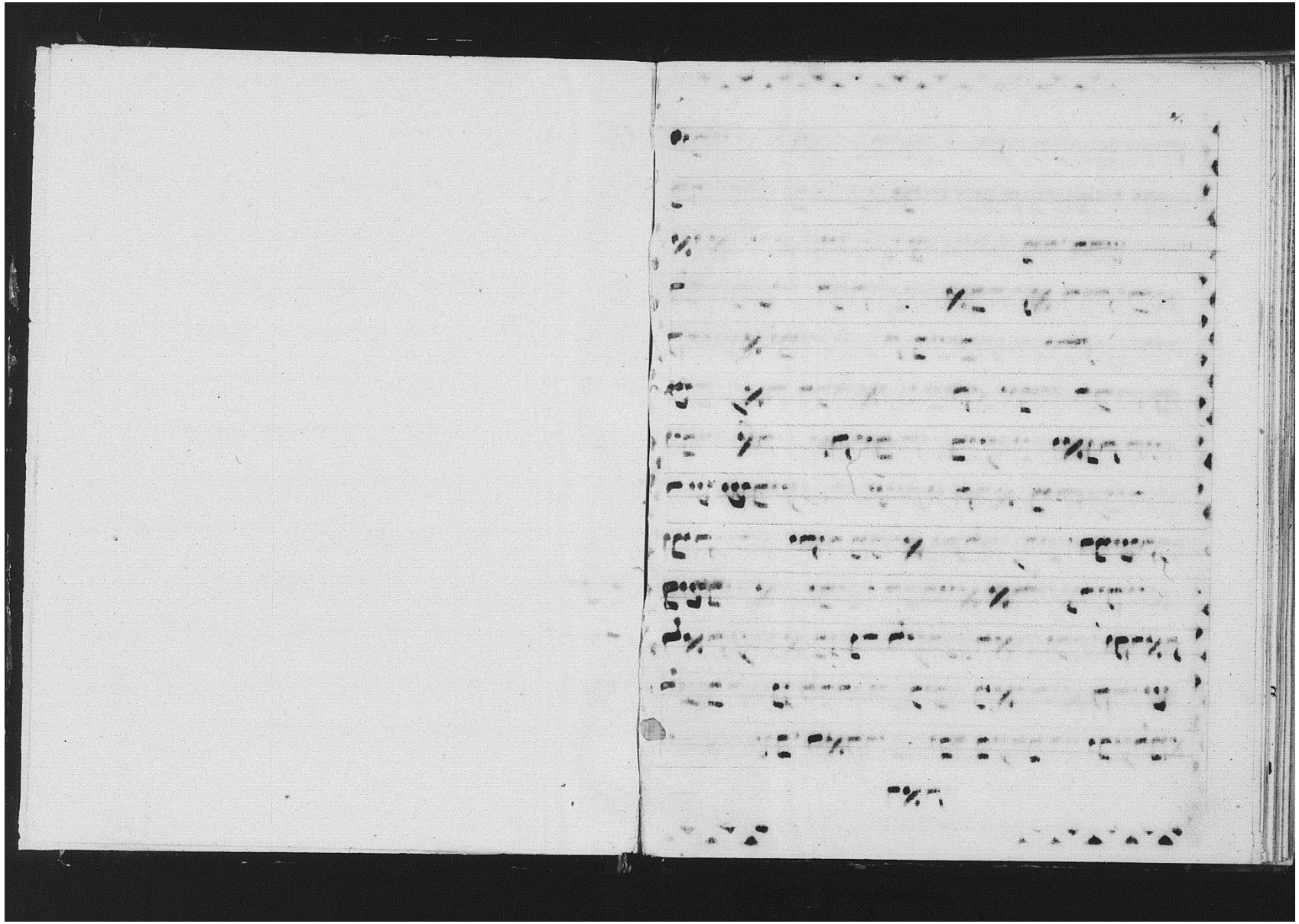
יומין א"ל ואף כל אינון דלבר דכתיב והיה
מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו וגו
אי אלין אתיין כ"ש צדיק"א מדי חדש בחדשו
למה משום דמתעטרי אבהתא דרזיכא
קדישא ומדי שבת בשבתו דמתעטר
שבי"עאה דכל אינון שתא יומין דכתיב
ויבדך אלהים את יום השבי"ע וגו ואת הוא
ל"ש שבי"עאה דשיתא תהא מתעטר
ומתקדש יתיר מכלא ותלת עדונין דמשתלחן
בשבי"עאה זמינין חבר"א אלין צדיק"א
לאתערנא בגינך לעלמא דאתי וכתי וקראת
לשבת ענג לקדוי מכובד מאן הוא קדוש
יי רא רשב"י דאקרי מכובד בעלמין ובעלמא
דאתי